153. ÅRGANG • NUMMER 3 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 2004

Liahona

153. ÅRGANG • NUMMER 3 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 2004

Liahona

PÅ OMSLAGET
På forsiden: Foto: Jerry Garns. På bagsiden: Foto af templet i Mesa i Arizona: Welden C. Andersen; foto af templet i Hong Kong: Craig Dimond; foto af templet i Mexico City; foto af templet i Nuku'alofa i Tonga: Floyd Holdman.

LILLE LIAHONAS FORSIDE
Illustreret af Jewel Hodson.

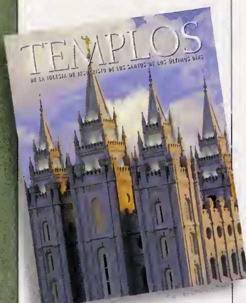
FOR VOKSNE

FOR UNGE

SE »VÆR EN AF DE BEDSTE«, S. 12

LILLE LIAHONA: FOR BØRN

SE »BREV FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB«, S. 47

SE »VIDSTE DU DET?« S. 48

Marts 2004 153. årgang. Nummer 3
LIAHONA 24983 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: E. Ray Bateman, Monte J. Brough, Jay E. Jensen, Stephen A. West
Adm. direktør: David Frischknecht
Planlægning og redaktionel leder: Victor D. Cave
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktionel direktør for Kirkens tidsskrifter: Richard M. Romney
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktion: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna Ghaznavi, Jenifer L. Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekirk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Ledende Art direktør: M. M. Kawasaki
Art direktør: Scott Van Kampen
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Design og produktion: Kelli Allen-Pratt, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Howard G. Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Brent Christison, Kerry Lynn C. Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R. Peterson, Randall J. Pixton, Mark W. Robison, Brad Teare, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketingsleder: Larry Hiller
Trykchef: Craig K. Sedgwick
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg, Sverige. Tlf. 0046 31 77 88 976. Fax 0046 31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk (øst), bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamil, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

Liahona findes på internettet på mange sprog på **www.lds.org.** Klik på »Gospel Library«.

For readers in the United States and Canada: MARCH 2004 vol. 153 no. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #40017431).

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

SÅDAN ANVENDER DU *LIAHONA*

Forslag til familieaften

»Vær en af de bedste«, s. 12: Ældste Richard G. Scott og ældste Charles Didier giver gode råd til unge, som forbereder sig til at blive blandt »den bedste generation af missionærer.« Tal med dine børn om disse råd. Spørg dem om, hvad de – uanset deres alder – kan gøre nu for forberede sig til at undervise ved Ånden, når de bliver gamle nok til at tage på mission.

»Det var ikke noget offer«, s. 34: Fortæl om en oplevelse fra dit eget liv, hvor du modtog uventede velsignelser, fordi du gav afkald på noget, du meget gerne ville have. Forklar, at Herren til tider har andre planer for os end dem, vi selv har.

»Et tempelmotiveret folk«, s. 40: Fortæl om, hvad templet betyder for dig. Forklar med udgangspunkt i præsident Howard W. Hunters artikel i passende detaljer om tempelordinancerne. Bed hver enkelt om at sætte sig et personligt mål om altid at være værdig til at tjene i templet og – hvis der ligger et i nærheden – komme der ofte.

»Om patriarkalske velsignelser«, s. 18: Spørg dine børn, om der er noget, de gerne vil vide om patriarkalske velsignelser. Besvar deres spørgsmål ved hjælp af oplysningerne i denne artikel.

»Vidste du det?«, s. 48: Læs om Jesu dåb (se Matt 3:13-17; Mark 1:3-11; Luk 3:21-22; Joh 1:19-37). Understreg, at alle mennesker skal døbes. Jesus og hans profeter er vores eksempel. Lav ved hjælp af denne artikel en quiz om profeternes dåb. Du kan f.eks. spørge: »Hvilken profet blev døbt i et svømmebassin?«

»En vild blomst og en bøn«, s. L6: Læs sammen søster Gayle M. Cleggs historie. Spørg dine børn, om de nogen sinde har følt sig ensomme. Mind dem om, at vor himmelske Fader altid er i nærheden, og at noget så enkelt som en vild blomst kan minde dem om, at deres forældre elsker dem og beder for dem.

EMNER I DETTE NUMMER

Vejen til fred

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

I en verden, hvor mennesker overalt søger fred, undrer vi os til tider over, hvorfor volden florerer i vore gader, hvorfor beretninger om mord og meningsløse drab fylder spalterne i vore aviser, og hvorfor familieskænderier og husspektakler skæmmer hjemmets hellighed og kvæler freden i så manges tilværelse.

Måske har vi forladt vejen, som fører til fred, og finder det nødvendigt at standse op, grunde og fundere over det, som Fredsfyrsten har lært os og beslutte os til at indarbejde hans lærdomme i vore tanker og handlinger og at leve efter en højere lov, at gå på en højere vej og at være bedre discipel af Kristus.

Fredens fjender

Hungersnøden i Afrika, det voldsomme had i Mellemøsten og de etniske sammenstød overalt på jorden minder os om, at den fred, vi søger, ikke opnås uden anstrengelser og beslutsomhed. Vrede, had og strid er fjender, som det ikke er let at holde i ave. I kølvandet på disse fjender finder vi uvægerligt tårer, smerte og bristede håb om en lysere fremtid. De sætter ikke alene deres spor på slagmarken, men hærger alt for ofte i hjemmet, i familiens skød og i hjertet. Mange glemmer alt for hurtigt – og husker alt for sent – Herrens råd: »Der skal ikke være nogen strid iblandt jer ...

Thi sandelig, sandelig siger jeg jer, at den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden.

Se, det er ikke min lære at opægge menneskenes hjerter til vrede mod hinanden, men det er min lære, at sådanne ting skal afskaffes.«[1]

Hvis vi skruer tiden tilbage, husker vi, hvordan en desperat arrangeret fred, en fredskonference, for 65 år blev afholdt i München i Bayern. Lederne af de europæiske lande samledes, mens verden vaklede på randen af krig. Deres åbent erklærede mål var at finde en kurs, som de følte kunne hindre en krig og bevare freden. Mistillid, intriger og magtkamp gjorde, at denne konference var dømt til at mislykkes. Resultatet var ikke »Fred i vor tid,« men krig og ødelæggelse i et hidtil uset omfang. En rørende appel fra én, som var faldet i en tidligere krig, blev overset eller i det mindste skubbet til side. Han syntes at skrive på vegne af millioner af krigsfæller – både venner og fjender:

Måske har vi forladt vejen, som fører til fred, og finder det nødvendigt at standse op, at grunde og fundere over det, som Fredsfyrsten har lært os og sætte os for at indarbejde det i vore tanker og handlinger.

DET VILDFARNE FÅR, DEL PARSON

På Flanderns marker står valmuerne røde
mellem korsene, række ved række.
De markerer vor plads, og højt under himlen
flyver lærken stadig tappert og synger,
men høres knap blandt kanonerne hernede.

Vi er de døde. For få, korte dage siden
levede vi, mærkede daggryet og så solnedgangen.
Vi elskede og blev elsket, og nu ligger vi
på Flanderns marker.

Tag kampen op med vor fjende.
Til dig vi kaster med rystende hånd
faklen; den er din, hold den højt.
Hvis du ikke er tro mod os, der dør,
vil vi ikke sove, selv om valmuerne gror
på Flanderns marker.[2]

Er vi dømt til at gentage fortidens fejltrin? Den kendte statsmand William Gladstone beskrev vejen til fred, da han sagde: »Vi ser frem til den tid, hvor kærlighedens magt erstatter kærlighed til magt. Først da kan vor verden nyde velsignelserne ved fred.«

Guds fred

Skønt fred i verden er et højt mål, er det blot en naturlig følge af den personlige fred, som hver enkelt stræber efter. Jeg taler ikke om den fred, som mennesker virker for, men om den fred, Gud har lovet. Jeg taler om fred i hjemmet, fred i hjertet, ja, fred i vores tilværelse. Fred på menneskers vis er forgængelig. Fred på Guds vis varer evigt.

Vi mindes om, at »vrede løser intet. Den opbygger intet, men kan ødelægge alt.«[3] Følgerne af stridigheder er så ødelæggende, at vi higer efter vejledning – ja, efter en måde at sikre vores succes på i vores søgen efter vejen til fred. Hvad er vejen til en så universel velsignelse? Er der nogen forudsætninger? Lad os huske på, at for at opnå Guds velsignelser, må man opfylde Guds betingelser. Må jeg fremsætte tre forslag, som kan vejlede vore tanker og lede vore skridt:

1. Søg i dit indre.
2. Vær udadvendt.
3. Se opad.

For det første: Søg i dit indre. Selvransagelse er altid vanskelig. Vi fristes alt for ofte til at dække over områder, der kræver forbedring, og dvæler i stedet for uendeligt ved vore stærke sider. Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) har givet os dette råd: »Prisen for fred er retfærdighed. Mennesker og nationer kan nok så højlydt proklamere: ›Fred, fred,‹ men der kommer ingen fred, før menneskene i deres sjæl dyrker principperne for personlig renhed, retskaffenhed og karakterstyrke, som bidrager til at skabe fred. Man kan ikke fremtvinge fred. Den må udspringe af menneskenes liv og hjerte. Der findes ingen anden måde.«[4]

Ældste Richard L. Evans (1906–1971) fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »For at kunne finde fred – den indre fred, den fred, der overgår al forstand – må menneskene leve i ærlighed, ære hinanden, leve op til deres forpligtelser, arbejde villigt, elske og påskønne deres kære, tjene og tage hensyn til andre med tålmodighed, med dyd, med tro og overbærenhed samt med overbevisning om, at vi har fået dette liv for at lære, for at tjene, for at omvende os og forbedre os. Og Gud ske tak for det velsignede princip om, at vi kan omvende os og forbedre os – en vej, som er åben for os alle.«[5]

Forældrenes plads i hjemmet og i familien er af afgørende betydning, når vi ser på vore personlige ansvar i denne forbindelse. En gruppe fremtrædende mennesker mødtes til en konference for at se nærmere på den stigende vold, især blandt unge. Nogle kommentarer fra deres betragtninger er nyttige for os, idet vi undersøger vore prioriteter:

»Et samfund, der betragter vold som underholdning … bør ikke være overrasket, når meningsløs vold knuser drømmene hos samfundets yngste og klogeste …

… Arbejdsløshed og fortvivlelse kan føre til desperation. Men de fleste mennesker begår ikke desperate handlinger, hvis de har lært, at værdighed, ærlighed og retskaffenhed er vigtigere end gengældelse eller raseri; hvis de forstår, at respekt og venlighed i sidste ende giver større chancer for succes …

Kvinderne fra topmødet om bekæmpelse af vold har fundet løsningen – den eneste løsning, der kan vende den nedadgående spiral af destruktiv opførsel og meningsløs

smerte. En tilbagevenden til gammeldags familieværdier kan udvirke mirakler.«[6]

Alt for ofte tror vi fejlagtigt, at vore børn har brug for flere ting, når deres stille bøn i virkeligheden er om mere af vores tid. Ophobningen af rigdom eller mangedoblingen af aktiver er i modstrid med Mesterens belæring:

»Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler.

Men saml jer skatte i himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor tyve ikke bryder ind og stjæler.

For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være.«[7]

En aften så jeg en stor skare af forældre og børn gå over et fodgængerfelt i Salt Lake City på vej til en stor arena, hvor de skulle se en opførelse af *Skønheden og udyret*. Jeg kørte faktisk ind til siden for at se den glade flok. Mange fædre, som jeg er sikker på var blevet lokket til at tage med, holdt godt fast i deres dyrebare børns små hænder. Her så man kærlighed i funktion. Her blev der holdt en ordløs prædiken om omsorg. Her var aftaler blevet ændret til fordel for en gudgiven prioritering.

Ja, freden hersker sejrrig, når vi forbedrer os efter det mønster, Herren har lært os. Da påskønner vi den store åndelighed gemt bag de enkle ord i en velkendt sang: »Der er skønhed her på jord i et kærligt hjem.«[8]

For det andet: Vær udadvendt. Skønt ophøjelse er et personligt anliggende, og skønt enkeltpersoner ikke bliver frelst i grupper, men som enkeltpersoner, kan man ikke leve i et tomrum. Medlemskab af Kirken fremkalder en beslutning om at tjene. En ansvarsfuld stilling betragtes måske ikke som betydningsfuld, og belønningen er måske

MODELFOTO: JOHN LUKE

heller ikke kendt af andre. Kun når vi tjener med et villigt sind, med beredvillige hænder og med beslutsomhed i hjertet, anerkender Frelseren vores indsats.

Nu og da kan modgang formørke vores vej og frustration kan være en bestandig ledsager. I vore ører lyder Satans snedige løgne, idet han hvisker: »Du kan ikke redde verden; din lille indsats er uden betydning. Du har ikke tid til at tænke på andre.« Lad os med tillid til Herren vende hovedet bort fra sådanne løgne og sikre os, at vore fødder er solidt rodfæstet i vores beslutning om at tjene og vores hjerte og sjæl forpligtet til at følge Herrens eksempel. I stunder, hvor viljestyrken svækkes, og hvor modet svigter, kan vi finde trøst i hans løfte: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt … af de små ting kommer det, som er stort. Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag.«[9]

Forrige år gjorde Primary en stor indsats for at lære børnene mere om Guds hellige templer. Dette medførte ofte en tur til et tempel. De små børns latter, den uspolerede ungdoms glæde og den overvældende energi, de udviste, glædede mig i hjertet. Da en kærlig lærer ledte en dreng eller en pige hen til den store dør til templet i Salt Lake City og den lille rakte hånden op for at røre templet,

Skønt fred i verden er et højt mål, er det blot en naturlig følge af den personlige fred, som hver enkelt stræber efter. Jeg taler ikke om den fred, som mennesker virker for, men om den fred, Gud har lovet. Jeg taler om fred i hjemmet, fred i hjertet, ja, fred i vores tilværelse.

Når vi ser opad, finder vi trøst og tryghed ved at kommunikere med vor himmelske Fader gennem bøn, kilden til åndelig styrke – ja, et pas til fred.

kunne jeg næsten se Mesteren byde de små børn velkommen ved sin side og høre hans trøstende ord: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.«[10]

For det tredje: Se opad. Når vi gør det, finder vi trøst og tryghed ved at kommunikere med vor himmelske Fader i bøn, kilden til åndelig styrke – ja, et pas til fred. Vi mindes hans elskede Søn, Fredsfyrsten, pioneren, som bogstaveligt viste den vej, andre må følge. Hans guddommelige plan kan frelse os fra et Babylon af synd, efterladenhed og fejltrin. Hans eksempel viser vejen. Når han mødte fristelse, undgik han den. Da han blev tilbudt verden, afslog han den. Da han blev bedt om at give sit liv, gav han det.

Ved en betydningsfuld lejlighed brugte Jesus en tekst fra Esajas: »Gud Herrens ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust, for at udråbe frigivelse for fanger og løsladelse for lænkede«[11] – en klar erklæring om den fred, der overgår al forstand.

Ofte kommer døden som en tyv. Det er en fjende, som pludselig dukker op midt i livets fest, og som slukker livets lys og morskab. Døden lægger sin tunge hånd på dem, vi har kær, og efterlader os til tider uforstående og undrende. I visse situationer, som ved svære lidelser og sygdom, kommer døden som en nådig engel. Men for de efterladte er Mesterens løfte om fred den beroligende balsam, der heler: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«[12] »Jeg går bort for at gøre en bolig rede for jer ... for at også I skal være, hvor jeg er.«[13]

Hvor jeg dog beder til, at alle, som har næret kærlighed og derpå mistet, må vide, at opstandelsen er virkelig, og få en urokkelig viden om, at familien kan være evig. En sådan var major Sullivan Ballou, som under den amerikanske borgerkrig skrev et rørende brev til sin hustru – kun en uge før, han blev dræbt i slaget ved Bull Run. Føl sammen med mig kærligheden i hans sjæl, hans tillid til Gud, hans mod og hans tro:

»Den 14. juli 1861
Camp Clark, Washington
Min kære Sarah

Der er meget tydelige tegn på, at vi skal videre om få dage – måske i morgen. I tilfælde af at jeg ikke kan skrive igen, føler jeg mig tilskyndet til at skrive nogle linjer, som dit øje vil se, når jeg ikke er mere ...

Jeg har ingen dårlige følelser eller mangel på tillid til den sag, jeg kæmper for, og mit mod vakler ikke ... Jeg er ... fuldt ud villig ... til at sige farvel til alle mine glæder i dette liv for at bevare dette styre ...

Sarah, min kærlighed til dig er udødelig; den synes at binde mig med stærke bånd, som kun den Almægtige kan bryde. Og dog kommer min kærlighed til mit land over

mig som en stærk vind og bærer mig uimodståeligt videre med alle disse lænker til slagmarken.

Minderne om de lykkelige stunder, jeg tilbragte med dig, kommer til mig, og jeg er Gud og dig meget taknemmelig for, at jeg har nydt dem så længe. Og det er svært for mig at opgive dem og brænde håbet om kommende år til aske, når vi, hvis Gud ville, stadig kunne have levet og elsket hinanden og set vore sønner vokse op omkring os som værdige mænd. Jeg ved, at jeg kun har få og små krav på guddommelig hjælp, men noget hvisker til mig, måske er det min lille Edgars bøn ført gennem luften – at jeg skal vende uskadt tilbage til mine elskede. Hvis jeg ikke gør, min kære Sarah, glem da aldrig, hvor meget jeg elsker dig; og når mit sidste åndedrag forlader mig på slagmarken, vil det hviske dit navn. Tilgiv [mig] mine ... fejl og de smerter, jeg har forårsaget dig. Hvor tankeløs og tåbelig jeg ofte har været! Jeg ville med glæde bortvaske enhver lille plet på din lykke med mine tårer ...

Men, o Sarah, hvis de døde kan komme tilbage til denne jord og svæve usete omkring blandt dem, de elskede, vil jeg altid være dig nær; på den lykkeligste dag og i den mørkeste nat ... *altid, altid,* og hvis en blid vind rører din kind, vil det være min ånde, når den kølige luft puster på din bankende tinding, vil det være min ånd, der passerer forbi. Sarah, sørg ikke over mig, hvis jeg dør; forestil dig, at jeg er rejst bort og venter på dig, for vi skal mødes igen.«[14]

Vores fredsbudskab

Dødens mørke kan for altid blive spredt af den åbenbarede sandheds lys. »Jeg er opstandelsen og livet«, sagde Mesteren. »Den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø.«[15]

Til hans egne ord føjes englens ord til den grædende Maria Magdalene og den anden Maria, da de nærmede sig graven for at sørge for deres Herres legeme: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået.«[16]

Det er vores budskab. Han lever! Og fordi han lever, skal vi alle virkelig leve igen. Denne viden giver fred for de efterladte til dem, hvis grave er indviede hvilesteder på Flanderns marker, hvor valmuerne springer ud til foråret, og for dem, som hviler utallige andre steder og herunder også i havets dyb. »Han lever! Vor Forløser stor, ej tolkes kan vor fryd på jord.«[17] ■

NOTER

1. 3 Nephi 11:28-30.
2. John McCrae, »In Flanders Fields«, i *The Best Loved Poems of the American People,* udv. Hazel Felleman, 1936, s. 429.
3. L. Douglas Wilder, citeret i »Early Hardships Shaped Candidates«, *Deseret News,* 1. december 1991, s. A2.
4. »Purposeful Living«, *Listen, A Journal of Better Living,* januar-marts 1955, s. 19.
5. Conference Report, oktober 1959, s. 128.
6. »Family Values in a Violent Society«, *Deseret News,* 16. januar 1994, s. A12.
7. Matt 6:19-21.
8. »Der er skønhed her på jord«, *Salmer og sange,* nr. 190.
9. L&P 64:33-34.
10. Mark 10:14.
11. Es 61:1; se Luk 4:17-20.
12. Joh 14:27.
13. Joh 14:2-3
14. Citeret i Geoffrey C. Ward, *The Civil War,* 1990, s. 82-83.
15. Joh 11:25-26.
16. Luk 24:5-6.
17. »Han lever! Vor Forløser stor«, *Salmer og sange,* nr. 70.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

Forbered dig under bøn og fremfør derpå dette budskab på en måde, som giver dem, du underviser, lyst til at deltage. Her følger et par eksempler:

1. Vis en avis med overskrifter om forskellige uroligheder i verden, og spørg familien, om de nogen sinde har været bange på grund af disse problemer. Tal om, hvordan Frelseren kan hjælpe os til at finde fred og overvinde frygt trods uroligheder i verden.

2. Spørg et barn eller en ung i familien, om vedkommende nogen sinde har haft brug for hjælp, fordi en eller anden har været uvenlig, eller fordi det ikke gik godt i skolen. Bed familien om at fortælle om, hvordan Frelseren kan hjælpe.

3. Har nogen af dem, du underviser, mistet en af deres kære? Bær vidnesbyrd om Frelserens opstandelse og dens virkning for os alle, eller, hvis det er relevant, lad vedkommende bære sit vidnesbyrd for de andre i familien.

Moroni Rubio har takket være sine fødder sat adskillige rekorder og kvalificeret sig til de olympiske lege. Men han mener ikke, at hans fødder kan gøre noget vigtigere end at bære det evangeliske budskab.

ADAM C. OLSON
Kirkens tidsskrifter

Moroni Rubio var kun 16 år, da han slog den mexicanske rekord i 100 meter og 200 meter sprint. Samme år, 2002, vandt han førstepladsen i 100 meter sprint ved det Centralamerikanske mesterskab for juniorer og blev udnævnt til årets sportsmand i staten Yucatan.

Om hans drømme går i opfyldelse, afhænger af hans fødder, som han forventer fører ham hele vejen til de olympiske lege i 2008 i Beijing. Men skulle hans fødder af en eller anden årsag ikke bringe ham til de olympiske lege, har de til den tid allerede udført en stor bedrift.

MORONIS FØDDER

Der er store forventninger til Moroni Rubios sportskarriere, efter at han har sat rekord i 100 meter og 200 meter sprint inden for sin aldersgruppe.

FOTO, MEDMINDRE ANDET ER ANGIVET: CRAIG DIMOND; INDFATNING: ADAM C. OLSON

På trods af sin hektiske dagligdag, som omfatter skole, kirke, træning og andet, holder Moroni af at spille guitar og være sammen med sin familie.

Hans fødder har bragt hans navn i rampelyset og givet ham mange muligheder for at missionere. Takket været sine sportslige præstationer har Moroni været i tv flere gange, hver gang med navns nævnelse.

»Mange spørger mig om mit navn,« siger Moroni, som er præst i Mérida Stav i Mexico Lakín Stav. »Det giver mig en god anledning til at tale om evangeliet. Og når jeg er med i konkurrencer, ved de medlemmer, som ser på, altid, at jeg er medlem – på grund af mit navn. Jeg tror, det er noget, de er stolte af.«

Hans trænere har altid fortalt ham, at han er en meget fin løber. Men for Moroni er det lige så vigtigt, at fodtrinene lyder herligt, sådan som Esajas beskrev missionæren: »Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin hen over bjergene« (Es 52:7).

Offervilje

Det har ikke været let for ham at nå dertil, hvor han er nu. Han er sprinter med et maratonskema. Moroni tager tidligt i skole. Efter skole har han lige tid til at sluge en mellemmad, før han tager til træning. Når han kommer hjem til 20-tiden, har han kun lige tid til at spise aftensmad og lave lektier. Så skal han i seng. Det er ikke kun på løbebanen, det er svært at holde trit med Moroni.

»Det er et offer,« siger Moroni. »Jeg har ofte lyst til at gøre noget andet, for eksempel at være sammen med mine venner eller spille guitar. Men det er der ikke tid til.«

En behændig løber

Skriftstedet om, at et menneske ikke skal løbe hurtigere, end det har styrke til, har mere end én betydning for Moroni, som ind imellem sin træning forsøger at få tid til lektier, familien, Kirken og venner.

Moroni har ligesom så mange andre teenagere i Kirken måttet være påpasselig med ikke at overbebyrde sig selv. Moroni ved af erfaring som løber, at man kan komme til skade, hvis man presser sig for hårdt. Som kong Benjamin sagde til sit folk: »Det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til« (Mosiah 4:27).

Men for Moroni er dette skriftsted ikke et påskud for ikke at anstrenge sig. Det er en udfordring til at øge sin styrke. Da han som

14-årig begyndte at konkurrere i 100 meter løb, var hans rekord 11,9 sekunder. Han er nu blevet større og har ved at træne forøget sin styrke og forbedret sin tid. Nu er Moronis bedste tid på 100 meter 10,46 sekunder – mexicansk rekord for juniorer.

»Det kræver vedholdende træning,« siger han, »hver eneste dag uden udtagelse. Jeg ved, jeg har grænser, men de kan rykkes. På banen tænker jeg til tider, at jeg ikke kan klare det, men denne ekstra anstrengelse er en del af det offer, der kræves, for at blive bedre.«

Eller med kong Benjamins ord: »Og atter, det er nødvendigt, at han er flittig, så han derved kan vinde belønningen« (Mosiah 4:27). Disse kloge ord er ikke spildt på Moroni, heller ikke uden for banen.

»Visse prøvelser, som før virkede uovervindelige, er det nødvendigvis ikke,« siger Moroni. »Herren giver os aldrig udfordringer, vi ikke kan klare. Vi kan overvinde dem, selv om vi til at begynde med tror, at vi ikke kan. Det er ved aldrig at give op, at vi udvikler os og bliver bedre. I den sidste ende er det alle ofrene værd.«

Beundrere i familien

Moroni siger, at han hos sin familie finder sin største støtte, når han lider trængsler – både på og uden for banen. Han er taknemlig for deres støtte. De sætter pris på, at han ikke tror, at han er bedre end dem, blot fordi han får en masse opmærksomhed. De har trods alt også deres talenter.

Hans søster Joycy på 20 år har altid været en af de dygtigste i sin klasse. Álvaro jun. på 19 år er en dygtig kunstner og sanger. Steven på 14 år er energisk og udmærker sig også inden for løb. Og Marianna på 10 år »bliver en dygtig forretningskvinde,« siger hendes far Álvaro. »Selv om de ikke har vundet nogen mesterskaber, kan de stadig nyde tilfredsheden ved at vide, at de har gjort deres bedste.«

Faktisk siger Moroni, at *han* ser op til *dem*, især til sin storebror Álvaro jun., som nu er på mission i Puebla-missionen i Mexico.

»Jeg har altid vidst, at jeg intet var uden Guds hjælp. Han har givet mig mit talent,« siger Moroni. »Jeg beder ham altid om at hjælpe mig. Mit liv ville være meget vanskeligere uden evangeliet.«

Fødderne ombundet med fredens evangelium

Når nu Moronis fødder har givet ham mulighed for at udbrede evangeliet ved hjælp af atletik, håber han, de også hjælper ham med at udbrede evangeliet i missionsmarken.

»Jeg tror, at det, jeg gør som løber, er vigtigt for Herren,« siger Moroni. »Men det er vigtigere at tage på mission end at løbe. Et af mine mål er at udføre en mission, uanset hvad der sker i min sportskarriere.«

Derfor bliver sprinteren Moroni til missionæren Moroni, som har »fødderne ombundet med forberedelsen af fredens evangelium« (L&P 27:16).

Og derfor bytter Moroni sine løbesko ud med vandresko. ■

Moronis præstationer på løbebanen (nedenfor til venstre) har bragt ham i rampelyset som ganske ung (ovenfor) og har givet ham mange anledninger til at fortælle om evangeliet, endnu inden han har byttet sin løbesko ud med sine vandresko.

TIL HØJRE: FOTO FRA LØBEKONKURRENCER VIST MED TILLADELSE FRA FAMILIEN RUBIO

Vær en af de bedste

VORDENDE SØ[illegible]
JESU K[illegible]
AF SIDSTE
VORDENDE ÆLDSTE
JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Hvad kan vore dages unge gøre for at blive de missionærer, som vor himmelske Fader forventer, at de er i morgen?

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Charles Didier fra De Halvfjerds' præsidium forklarer i et interview til Kirkens tidsskrifter, at der er meget, man kan gøre for at være en del af »den bedste generation af missionærer«.[1] Noget af det gør du sikkert allerede.

Adlyd Åndens tilskyndelser

»Dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise« (L&P 42:14).

Det er vigtigt, at den bedste generation af missionærer er vejledt af Helligånden. Det er absolut nødvendigt at have Ånden med sig, når man missionerer. Vi kan måske nok fortælle om vores tro og forklare lærdommene, men det er Ånden, som rører menneskers hjerte og omvender dem.

»En missionær er nødt til at leve således, at Ånden kan tilskynde vedkommende,« siger ældste Richard G. Scott til Kirkens tidsskrifter.

Men Helligåndens tilskyndelser er ikke noget, missionærerne automatisk lærer at føle og adlyde på missionærskolen. Det må de lære ved erfaring og begynde så tidligt i livet som muligt.

Vi må også tidligt i livet lære, at hvis vi ikke adlyder Helligåndens tilskyndelser, synder vi, og vores evne til at blive vejledt af Helligånden svækkes (se Mosiah 2:36; Helaman 4:24).

»De unge, som forbereder sig til at tage på mission, må holde sig så langt fra synd, som de kan,« siger ældste Scott. »Det giver dem den største lykke, mens de forbereder sig, og det sikrer dem den største evne til at blive ledt af Ånden.«

Når vi begår fejltagelser, er det nødvendigt, at vi omvender os oprigtigt, for at vi igen kan nyde Helligåndens vejledning. Desværre er der visse synder, som hindrer os i at indtage vores plads blandt den bedste generation af missionærer.

MODELFOTO, MEDMINDRE ANDET ER ANGIVET: JOHN LUKE

»Der er visse handlinger, som afskærer unge fra muligheden for at være missionærer,« siger ældste Scott. »Hvis de har begået visse overtrædelser, bliver de – selv om de måske har omvendt sig – bedt om blot at komme videre med deres liv.«

Få ordet

»Søg ikke at forkynde mit ord, men søg først at få mit ord, så skal din tunge blive løst, og dersom du ønsker det, skal du få min Ånd og mit ord, ja, Guds kraft til at overbevise menneskene« (L&P 11:21).

Har du nogen sinde hørt talemåden »man kan ikke hente vand fra en tom brønd«? En brønd uden vand er selvfølgelig ikke til megen nytte.

Det samme gælder for missionærer. Hvor megen nytte gør en missionær, som ikke har noget at sige? Helligånden kan ikke minde dig om et skriftsted, som rører et andet menneske i hjertet, hvis du ikke selv har studeret dette skriftsted. Og du kan ikke vidne om de velsignelser, som vi får ved at holde sabbatsdagen hellig, hvis du ikke selv har efterlevet dette bud.

»For at kunne undervise ved Ånden kræver det, at man har foretaget en investering i form af tid og anstrengelser,« siger ældste Scott. »Det er ikke nok at sige: ›Jeg rejser bare af sted og venter på, at Ånden skal fortælle mig, hvad jeg skal gøre.‹ Man må gemme evangeliet – især budskabet om genoprettelsen – i sit sind og i sit hjerte.«

Inden en missionær kommer på missionærskolen, bør vedkommende have læst og fået et vidnesbyrd om Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter samt Den Kostelige Perle. Vordende missionærer bør forstå vigtigheden af forsoningen, gengivelsen af evangeliets fylde, præstedømmemyndighed, levende profeter og evnen til at modtage åbenbaring. De bør i bøn have udviklet et forhold til Gud.

»Før vi kan forkynde ordet, må vi få ordet« (se L&P 11:21), forklarer ældste Charles Didier til Kirkens tidsskrifter. »Nogle tror, at de får ordet i missionsmarken. I missionsmarken er det meget svært at opnå en åndelig ballast, som bygger på skrifterne, fordi en mission er så krævende.«

En sådan åndelig ballast opnås ved, at man personligt beder og studerer skrifterne, er lydig mod evangeliets principper samt deltager i kirkemøder og GUF. Seminar

UNDERVIS VED ÅNDEN

»Rækkefølgen af trin for at få Guds kraft til at undervise i evangeliet er først at få ordet, derpå forståelse gennem Ånden og til sidst kraft til at overbevise.

Hvordan får du Ånden? ›Ved troens bøn,‹ siger Herren. Derfor må du bede oprigtigt og med fast forsæt. Bed om øget tro. Bed om, at Ånden vil ledsage din undervisning. Bed Herren om tilgivelse. Dine bønner må opsendes i samme ånd og med samme ildhu som Enos' bønner i Mormons Bog ...

For at få Ånden må du *ransage skrifterne* dagligt. Mormons Bog fortæller os om nogle af de dygtigste missionærer, som nogen sinde er draget ud for at forkynde evangeliet – Ammon, Aaron, Omner og Himni – Mosiahs fire sønner. De var Guds mænd, som havde forberedt sig på at udføre arbejdet.«

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994), »Nøgler til vellykket medlemsmissionering« *Stjernen,* april 1991, s. 4-5.

TIL VENSTRE: AMMON OG KONG LAMONI, SCOTT SNOW; TIL HØJRE: FOTO: WELDEN C. ANDERSEN

samt mesterskriftstedsprogrammet er også en uvurderlig hjælp til at forstå evangeliet.

»Vi ønsker inderligt og beder til, at missionærerne kommer forberedt på denne måde,« siger ældste Didier, »så vi kan føje til og supplere den viden, de har, snarere end at opbygge en kundskab, som ikke allerede er der.«

Begynd i dag

»Se, jeg sendte jer ud for at vidne og advare folket, og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste« (L&P 88:81).

En af de bedste måder at lære, hvordan man forkynder evangeliet i morgen, er at forkynde det i dag.

»Alle kan gøre noget,« siger ældste Didier. »Der er så mange forskellige måder at missionere på. Skriv et brev, vis dine venner en af Kirkens videofilm eller giv dem et af de små invitationskort. De unge kan gøre sig til venner med undersøgere eller mindre aktive. Hvis de unge begynder at tænke på at missionere nu, har de en meget større fordel, når de tager på mission, fordi de har gjort det før.«

»En anden måde, hvorpå de unge kan forberede sig og lære at være mere modtagelige over for Ånden, er at missionere sammen med fuldtidsmissionærerne,« siger ældste Scott. »Når de underviser og vidner sammen med missionærerne, til kvorumsmøder eller for deres venner, bliver de

Kirkens møder, seminar og GUF er en uvurderlig hjælp til at opbygge den evangeliske grundvold, du har brug for som missionær.

Du kan forberede dig til din mission ved at fortælle dine venner om evangeliet. Skriv et brev, vis dine venner en af Kirkens videofilm eller giv dem et af de små invitationskort.

bedre til at føle Åndens vejledning. Det er alle vidunderlige oplevelser, som forbereder dem.«

Men pas på! Når først man begynder, kan man måske ikke holde op igen.

»Når først man har prøvet det, er det spændende at missionere,« siger ældste Scott. »Man bliver revet med. Det er ikke en byrde. Man bliver grebet af det.«

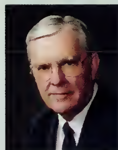
Hvad kan man se frem til?

»Ej heller skal I bekymre jer forud, for hvad I skal sige, men opbevar altid livets ord i sindet, og det skal gives jer i samme stund, den del, der skal udmåles til hver« (L&P 84:85).

Kirken tilpasser sin måde at missionere på for at lægge vægt på undervisning ved Ånden og ved fokus på personlige behov.

»Undervisningsmaterialet er ikke ændret« siger ældste Didier. »Missionærerne anvender stadig de samme seks lektioner. Det, vi beder missionærerne om, er, at de, når de studerer personligt og sammen med deres kammerat, lægger en plan, som er tilpasset personligt til dem, de skal undervise den pågældende dag.«

DEN BEDSTE GENERATION AF MISSIONÆRER

»Dette er en ›farefuld tid.‹ Vi kæmper bogstavelig talt for menneskenes sjæle. Fjenden er utilgivende og uforsonlig. Han tager evige gidsler med en alarmerende hastighed. Og han viser ingen tegn på overgivelse.

... Og ligesom Ammons folks kom til deres sønner for forstærkninger i kampen mod lamanitterne, kommer vi til jer – mine unge brødre i det Aronske Præstedømme. Vi har brug for jer. Ligesom Helamans 2000 unge krigere, er I også de åndelige sønner af Gud, og I kan også blive fyldt med kraft til at opbygge og forsvare hans rige. Vi har brug for, at I værdigt indgår pagter, akkurat som de gjorde. Vi har brug for, at I samvittighedsfuldt er lydige og trofaste, ligesom de var.

Det, vi har brug for lige nu, er den største generation af missionærer i Kirkens historie. Vi har behov for værdige, kvalificerede, åndeligt energiske missionærer ...

... Vi har ikke brug for åndeligt slappe og halv-engagerede unge mænd. Vi har ikke brug for, at I bare udfylder en rolle; vi har brug for hele jeres hjerte og sjæl. Vi har brug for levende, tænkende og lidenskabelige missionærer, som ved, hvordan man lytter til og reagerer på Helligåndens hvisken.«

M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »Den bedste generation af missionærer«, *Liahona*, november 2002, s. 47.

TO TUSIND UNGE KRIGERE, ARNOLD FRIBERG

»De skal undervise deres undersøgere ud fra undersøgernes behov,« siger ældste Scott. »Og alle undersøgere er forskellige.«

Missionærerne opfordres nu til at forklare evangeliet med deres egne ord, og de kan selv bestemme, i hvilken rækkefølge de vil præsentere de evangeliske principper i lektionerne.

»Missionærerne skal ikke kun lære et budskab udenad, som de skal gentage hele tiden ligesom en båndoptager,« siger ældste Scott. »De skal fylde deres sind og hjerte med de grundlæggende lærdomme, de underbyggende skriftsteder og tænke på, hvordan disse relaterer til deres egne erfaringer, som de så kan trække på. Vi har nu missionærer, som er meget bedre udrustet til at præsentere det storslåede budskab om genoprettelsen.

På missionærskolen lærer missionærerne på deres modersmål, hvordan de disponerer stoffet, hvordan de underviser med deres egne ord, og hvordan de underviser ved Ånden. De, som skal lære et andet sprog, bruger meget af deres tid på at lære indholdet af lektionerne på deres modersmål.

»Det betyder, at når missionærerne kommer ud i missionsmarken, kan deres kammerat gøre meget mere for at hjælpe dem med fortsat at studere sproget og begynde at anvende det, de har lært, så de kan undervise i dele af budskabet,« siger ældste Scott.

Du kan godt

Du kan indtage din plads blandt den bedste generation af missionærer, som Kirken nogen sinde har haft. Det kræver hårdt arbejde og viljestyrke. Det kræver tro og offervilje. Den bedste generation af missionærer i morgen forudsætter den bedste generation af unge i dag. Det er ligger inden for jeres muligheder.

»De fleste af vore dages teenagere er usædvanligt dygtige og åndeligt skarpsindige,« siger ældste Scott. »Verden bliver stadig værre, men vores evne til at undervise i evangeliet bliver stadig bedre. Og disse unge bliver en del af den velforberedte gruppe, som drager ud og får en spændende oplevelse i missionsmarken, og som baner en vej, som hjælper dem fra nuet til evigheden, mens de bringer familier og enkeltpersoner sikkert ind i Guds rige på jorden.« ■

NOTE

1. Se M. Russell Ballard, »Den bedste generation af missionærer«, *Liahona*, november 2002, s. 46-49. Se også Gordon B. Hinckley, »Til brødrene i præstedømme«, *Liahona*, november 2002, s. 56-59.

Om
patriarkalske velsignelser

Når du skal have en patriarkalsk velsignelse, skal du (1) gøre dig parat til den ved at få et tættere forhold til vor himmelske Fader ved bøn, omvendelse, skriftstudium og kirkegang, (2) mødes med biskoppen, som afgør, om du er værdig samt (3) få biskoppens anbefaling til en patriarkalsk velsignelse.

Hvad er en patriarkalsk velsignelse? Hvordan får jeg en? Hvorfor er den vigtig? Her følger nogle svar på nogle af de hyppigst stillede spørgsmål om patriarkalske velsignelser.

Mange kirkemedlemmer begynder som teenagere at overveje at modtage deres patriarkalske velsignelse. Følgende oplysninger kan hjælpe dig til at forstå, hvad en patriarkalsk velsignelse er, og forberede dig til at modtage den.

Hvad er en patriarkalsk velsignelse?

Der er to overordnede formål med en patriarkalsk velsignelse. For det første bliver patriarken inspireret til at fortælle dig din slægtslinje – den af Israels stammer, som du tilhører. For det andet udtaler patriarken ved profetiens ånd visse velsignelser og kan også fremsætte løfter, advarsler eller formaninger, som gælder specifikt for dig. Din patriarkalske velsignelse fremhæver visse ting, som du er i stand til at opnå, samt velsignelser som du kan modtage, hvis du øver tro og lever retfærdigt.

Hvorfor er slægtslinjen vigtig?

Ethvert medlem af Kirken tilhører en af Israels tolv stammer. De, som ikke er bogstavelige efterkommere, bliver ved dåben »adopteret« ind i Israels hus. Det kan være en nyttig vejledning for dig at kende din slægtslinje, for tilhørsforholdet til en af de tolv stammer medfører bestemte velsignelser og opgaver, som er specifikke for hver enkelt stamme. De velsignelser, som Jakob gav sin sønner (overhovederne for hver af stammerne) kan vi læse i Første Mosebog 49.

Hvem kan give en patriarkalsk velsignelse?

Patriark er faktisk et embede i Det Melkisedekske Præstedømme, ligesom ældste eller højpræst, og en patriark bliver kaldet og ordineret specifikt til at give patriarkalske velsignelser. Du modtager din velsignelse fra patriarken i din egen stav eller en nærliggende stav, hvis der ikke er nogen patriark i din stav. Hvis du bor et sted, hvor der ikke er nogen

MODELFOTO, MEDMINDRE ANDET ER ANGIVET: JOHN LUKE; FOTO AF SKRIFTERNE: STEVE BUNDERSON; FOTO AF KIRKEBYGNING: WELDEN C. ANDERSEN

stavspatriark, kan din biskop eller grenspræsident hjælpe dig med at træffe de nødvendige forberedelser til, at du kan få din velsignelse. Hvis du er direkte efterkommer af en, som er patriark (f.eks. din bedstefar), kan du få din velsignelse af ham, selv om han ikke bor i din stav.

Hvem kan modtage en patriarkalsk velsignelse?

Alle værdige medlemmer af Kirken har ret til at modtage en patriarkalsk velsignelse og bør få en sådan, uanset hvor længe de har været medlem.

Hvor gammel skal jeg være, for at jeg kan få en velsignelse?

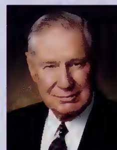
Der er ingen aldersgrænse. Du bør være tilstrækkelig gammel til at forstå, hvor hellig velsignelsen er.

Hvordan gives velsignelsen?

Patriarken lægger sine hænder på dit hoved og giver dig velsignelsen ved inspiration. Den bliver givet som åbenbaret vejledning til dig. Velsignelsen bliver derpå renskrevet, således at du kan få et eksemplar, som du kan studere hele livet. Kirken beholder også et eksemplar af din velsignelse, hvis du skulle miste dit.

Hvordan får jeg en patriarkalsk velsignelse?

Træf en aftale om et interview med din biskop. Han afgør, om du er parat og værdig, og giver dig en anbefaling eller hjælper dig til at blive parat til at modtage en. Når du har fået din anbefaling, kan du kontakte patriarken med henblik på at træffe en aftale. Spørg din biskop eller patriarken om, hvem der må følge dig til din velsignelse, f.eks. dine forældre. Og tag anbefalingen med til mødet.

EN LEDESTJERNE

»En patriarkalsk velsignelse fra en ordineret patriark kan give os en ledestjerne, som er en personlig åbenbaring fra Gud til den enkelte. Hvis vi følger denne ledestjerne, er vi mindre tilbøjelige til at snuble eller blive ført på vildspor. Vores patriarkalske velsignelse bliver et anker for sjælen, og hvis vi er værdige, kan hverken døden eller Djævelen berøve os de lovede velsignelser. Det er velsignelser, vi kan nyde nu og i al evighed.«

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Præstedømmevelsignelser«, *Stjernen*, januar 1996, s. 62.

VELSIGNELSEN BLIVER OPFYLDT

»Til tider bekymrer et medlem sig, fordi et løfte, som blev givet i en patriarkalsk velsignelse, endnu ikke er blevet opfyldt ... Det betyder ikke, at velsignelsen ikke bliver opfyldt. Man bør holde sig for øje, at alting sker, når Herren mener, at tiden er inde, ikke altid, når vi mener det. Det, som er af evig beskaffenhed, har ingen grænser. Fra vores førjordiske tilværelse til vores tilværelse hinsides dødens slør er vores liv et evigt liv.«

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »Stavspatriarken«, *Liahona*, november 2002, s. 45.

Hvordan ved jeg, om jeg er parat?

Ønsket om at modtage en patriarkalsk velsignelse bør udspringe af et ønske om at kende og efterleve Guds vilje angående dig. Nysgerrighed eller pres fra andre er ikke den rette grund til at få en velsignelse. Biskoppen er med til at afgøre, om du er parat til velsignelsen.

Hvordan kan jeg gøre mig parat?

Du bør gøre alt, hvad der er muligt, for at få et tættere forhold til Herren. Bøn, faste, skriftstudium, meditation og omvendelse kan medvirke. Man bør lægge alle verdslige bekymringer bag sig ved en så hellig oplevelse.

Hvad skal jeg tage på?

Du bør have søndagsstøj på.

Hvornår bliver løfterne i min velsignelse opfyldt?

Ikke så sjældent åbenbarer en patriarkalsk velsignelse oplysninger om vores førjordiske tilværelse. Men for det meste udgør de vejledninger for vores nuværende og fremtidige livsførelse. Eftersom velsignelser af natur er evige, kan de rumme muligheder, som rækker ud over dette jordiske liv.

Bliver alle løfterne i min velsignelse opfyldt?

Alle velsignelser afhænger af din egen trofasthed og Herrens tidsplan. Velsignelser kan også blive opfyldt på en række forskellige måder gennem dit liv afhængig af din udvikling, dine evner og dine omstændigheder.

Bør jeg lade andre læse min velsignelse.

Din velsignelse er personlig. Den er givet direkte til dig fra vor himmelske Fader. Du kan fortælle familien og andre, som du har et nært forhold til, hvad der står i din velsignelse. Men man bør værne om sin velsignelse og aldrig sammenligne den med andres.

En patriarkalsk velsignelse kan være af stor værdi for dig hele livet. Når du gør dig rede og værdig til forjættelserne i din velsignelse, kan de bringe dig nærmere din himmelske Fader i dette liv og hjælpe dig til at vende tilbage til ham i det tilkommende. ■

Når du har fået din anbefaling, skal du (4) kontakte patriarken for at aftale et møde og (5) modtage din velsignelse. Velsignelsen, som bliver optaget på bånd, bliver (6) renskrevet, og der bliver (7) sendt eksemplarer af den til (8) Kirkens hovedsæde, hvor den bliver arkiveret, og til (9) dig som en vejledning for dig hele dit liv.

FOTO AF KIRKENS KONTORBYGNING: WELDEN C. ANDERSEN

Værdig
TIL MIN VELSIGNELSE?

Da jeg forlod biskoppens kontor og gik ned ad gangen, kunne jeg ikke lade være med at tænke på hans sidste spørgsmål.

Jeg havde fået min anbefaling, men der var noget, som stadig nagede mig. Havde jeg virkelig fået tilgivelse for det, jeg havde gjort for så længe siden? Mon min biskop havde dårlige tanker om mig?

RACHEL MURDOCK

Efter at have været til et foredrag med vores stavspatriark glædede jeg mig til at modtage min patriarkalske velsignelse.

Jeg fandt ud af, at jeg måtte have en samtale med min biskop, hvis jeg ville have min patriarkalske velsignelse. Jeg ringede til wardsassistenten, som satte tid af efter GUF den følgende uge.

Kirken var næsten tom, da jeg gik ned ad gangen til biskoppens kontor. Jeg bankede på, og han lukkede mig ind. Vi talte om, hvordan det gik i skolen, og så spurgte han mig om, hvad han kunne gøre for mig. Han virkede glad for, at jeg gerne ville have en patriarkalsk velsignelse.

Vi talte om, hvad en patriarkalsk velsignelse er, hvad det vil sige at få en, og om jeg mente, at jeg var parat. Så spurgte han mig om min personlige værdighed. Overholdt jeg visdomsordet, kom jeg til mine kirkemøder, og havde jeg et vidnesbyrd om evangeliet? Det var en rar følelse, at jeg ærligt og helhjertet kunne svare ja på hans spørgsmål, selv om jeg følte, at jeg var langt fra fuldkommen.

Så stillede biskoppen det sidste spørgsmål: »Er der noget i din fortid, som burde have været afklaret med dine præstedømmeledere, men som ikke er blevet det?«

Jeg svarede nej, fik min anbefaling og gik ud. Jeg var klar til at træffe en aftale med patriarken. Da jeg gik ned gennem den mørke gang, begyndte det sidste spørgsmål at nage mig. Var der noget i min fortid?

Jeg kom i tanke om et par gange, jeg havde besøgt en af mine venner, da jeg var meget yngre. Jeg havde haft det skidt med nogle af de lege, vi havde leget. Jeg havde aldrig gjort noget lignende siden. Alligevel spekulerede jeg flere gange på, om disse små uskyldige overtrædelser var noget, jeg burde tale med biskoppen om. Eftersom jeg egentlig ikke

ILLUSTRATION: LONNI CLARKE

Min biskop sagde, at jeg ikke skulle bekymre mig mere. Jeg følte mig så glad, da jeg gik ud af hans kontor for anden gang.

havde gjort noget alvorligt forkert, gik jeg ud fra, at jeg sikkert ville glemme det. Men det havde jeg tilsyneladende ikke.

Hvis jeg kun skulle have én patriarkalsk velsignelse i mit liv, skulle den ikke overskygges af noget andet. Så jeg vendte om og gik tilbage til biskoppens kontor med hjertet siddende i halsen. Jeg håbede ikke, at biskoppen ville grine ad mig eller ignorere min bekymring. Jeg tvang mig selv til endnu engang at banke på døren.

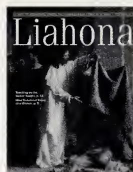
Jeg kunne se, at han var overrasket over at se mig. Jeg fortalte alt for hurtigt og for usammenhængende, hvad der var sket. Han hverken lo eller ignorerede min bekymring. I stedet lyttede han opmærksomt, stillede et par spørgsmål om dengang og nu og spurgte til den omvendelse, jeg havde foretaget med Herrens hjælp. Så sagde han: »Jeg mener, du kan fortsætte og få din velsignelse og ikke bekymre dig mere om det.«

Jeg følte mig ren og glad, da jeg gik ud af hans kontor for anden gang. Jeg følte, at jeg svævede ned ad gangen. Jeg vidste, at jeg var ren. Min præstedømmeleder havde renset mig for en nagende følelse, jeg havde båret rundt på i årevis.

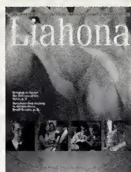
Denne følelse af renhed fulgte mig til patriarkens hjem den aften, jeg modtog min velsignelse. Da han sagde sine første ord: »Herren har behag i, at du har valgt at holde hans bud og derved vise din kærlighed til ham,« begyndte jeg at græde. Jeg følte virkelig, at Herren talte til mig, og at mit liv – hvor ufuldkomment det end var – var ham til behag.

Jeg har lært, at jeg altid kan henvende mig til mine præstedømmeledere, hvis jeg nogen sinde har et spørgsmål om værdighed. Jeg har fundet ud af, at de virkelig ønsker at hjælpe. De tænker ikke dårligt om mig, selv om jeg er ufuldkommen, og de mener ikke, at det er spild af tid at tale om noget problem, uanset om det er stort eller lille. De er næsten lige så lykkelige, som vi er, når vi får den vidunderlige glædesfølelse, som udspringer af tilgivelse. ■

Rachel Murdock er medlem af Janesville Ward i Madison Stav i Wisconsin.

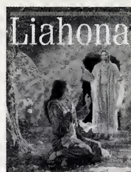
Januar

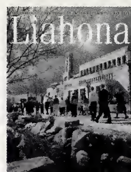
Februar

Marts

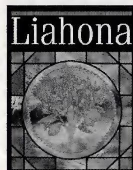
April

Maj

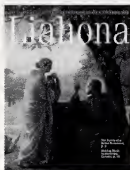
Juni

Juli

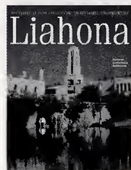
August

September

Oktober

November

December

LIAHONA INDEKS 2003

Dette indeks indeholder forfatternavne, emner (skrevet med store bogstaver) og titler (skrevet med kursiv).
L=*Lille Liahona*
På grund af den nye udgivelsesplan for konferencenumrene kommer indekset for 2003 i marts 2004. I kan evt. placere dette tillæg i jeres decembernummer 2003. I 2003 blev Liahona udgivet på 48 sprog: Hver måned på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, koreansk, kinesisk, norsk, portugisisk, russisk, samoansk, spansk, svensk, tagalog, tongansk, tysk og ukrainsk; seks numre (jan., apr., maj, jul., okt. og nov.) på cebuano, indonesisk, thai og ungarsk; fire numre (apr., maj, okt. og nov.) på bulgarsk, fijiansk, polsk, rumænsk, tahitisk, tjekkisk og vietnamesisk; to numre (apr. og okt.) på albansk, armensk, cambodjansk, estisk, haitisk, kiribati, mongolsk, tamilsk og telugu; et nummer (apr.) på islandsk, hiligaynon, ilokano, kroatisk, litauisk, lettisk, marshallsproget og slovensk; og et nummer (okt.) på singalesisk.

A

B

C

D

H

FOR BØRN • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 2004

Lille Liahona

Forårsrengøring

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Præsident Hinckley opfordrer os til at lære glæden ved at være ren at kende.

Da jeg var dreng og boede i Salt Lake City, blev de fleste huse opvarmet ved hjælp af kulfyr. Den sorte røg væltede op af næsten alle skorstene. Når vinteren var ved at være forbi, var der sort sod og snavs overalt, både i og uden for huset.

Vi havde et ritual, som vi fulgte hvert år – efter vores mening ikke et særlig behageligt ritual. Det omfattede hele familien. Vi kaldte det forårsrengøring. Når vejret blev varmere efter den lange vinter, blev der afsat godt og vel en uge til rengøring. Det var som regel, når der var en fridag, og vi brugte to lørdage.

Min mor ledte slaget. Alle gardinerne blev taget ned og vasket. Så blev de omhyggeligt strøget. Vinduerne blev vasket indvendigt og udvendigt, og sikke et job det var i det store toetagers hus.

Der var tapet på alle væggene, og far kom hjem med mange dåser med tapetrens. Det var ligesom brøddej, men det havde en pæn lyserød farve, når dåsen blev åbnet. Det havde en

interessant lugt, en behagelig og forfriskende lugt. Vi deltog alle. Vi æltede noget af rensedejen i hænderne, klatrede op på en stige og begyndte under loftet og arbejdede os ned ad væggen. Dejen blev hurtig sort af det skidt, der blev fjernet fra tapetet. Det var en forfærdelig opgave, meget udmattende, men resultatet var magisk. Vi trådte tilbage og sammenlignede det beskidte tapet med det rene tapet. Det var forbløffende at se, hvor meget pænere de rene vægge så ud.

Alle tæpperne blev slæbt ud i baghaven, hvor de blev hængt op over tøjsnoren – et ad gangen. Vi drenge havde hver især et redskab, vi kaldte en tæppebanker, fremstillet af tynde stålstænger med træhåndtag. Når vi slog på tæppet, fløj støvet af, og vi skulle blive ved, indtil der ikke var mere støv.

Vi hadede det arbejde. Men når det hele var overstået, og alt var på plads igen, var resultatet vidunderligt. Huset var rent. Vores ånd var fornyet. Hele verden så lysere ud.

Det er, hvad nogle af os er nødt til at gøre med vores liv. Esajas sagde: »Vask jer, rens jer! Fjern jeres onde gerninger fra mine øjne« (Es 1:16).

Vores legeme er helligt. Det er skabt i Guds billede. Et menneskelegeme er forunderligt, Guds største skaberværk. Jeg forstår ikke, hvorfor nogen med vilje gør skade på sit legeme. Og alligevel sker det omkring os hver eneste dag, når nogle mennesker drikker spiritus og tager narkotika. Det er en svøbe.

Hold jer fra alkohol. Bliv ikke afhængige af narkotika. De kan slå jer ihjel.

Vær rene i sindet, så har I større herredømme over jeres legeme. Urene tanker fører til urene handlinger.

Herren har sagt: »Pryd altid dine tanker med dyd.« Og sammen med disse ord har han givet en forjættelse: »Da skal du have større frimodighed for Guds åsyn« (L&P 121:45).

I må ikke blive ledt ind i den ondskabsfulde fælde, der hedder umoralsk opførsel.

Tal et rent sprog. Der er så mange, der taler et sjofelt og tarveligt sprog nu om dage.

Vær rene med hensyn til påklædning og opførsel.

Jeg opfordrer jer til at være høflige, respektfulde, ærlige og retskafne unge.

Gud velsigne os, at vi kan vandre med skyldfrie hænder og et rent hjerte og være værdige til hans smil. ●

Fra en tale holdt ved aprilkonferencen 1996.

REN PÅ NY

SHEILA E. WILSON

»Jesus sagde til ham: ›Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig‹« (Joh 14:6).

En dag fik Ludvig at vide af sine venner, at de havde ladet som om, at de havde lagt penge i skolens blyantautomat. De havde sagt til sekretæren, at de ikke havde fået nogen blyant, og så havde hun givet dem en. Ludvig tænkte, at han også ville forsøge.

I frikvarteret sad Ludvig på en bænk og kiggede på sin gratis blyant. Han følte sig dårlig til mode. Han ville hellere gøre det rette. Han fortalte sekretæren, hvad han havde gjort, og gav hende blyanten. Ludvig fik det bedre.

Har du nogen sinde gjort noget forkert og ønsket, at du kunne gøre det godt igen? Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal vendte tilbage og bo hos ham, men intet urent menneske kan bo hos ham (se Moses 6:57). Vor himmelske Fader ved, at alle kommer til at begå fejltagelser, så han har sørget for en måde, hvorpå vi kan blive rene igen. Vi må omvende os.

Jesus Kristus led i Getsemane have og på korset for at betale prisen for vore synder. Han led, for at vi ikke skulle lide, hvis vi omvender os (se L&P 19:16). Fordi Jesus Kristus har betalt for vore synder med sine lidelser, så kan vi, når vi gør vores del ved at omvende os og ikke begår den samme fejltagelse igen, blive rene.

Uro

1. Klæb side L5 fast på et stykke karton og klip forsigtigt delene til uroen ud.

2. Tegn eller klæb et billede af dig selv fast på bagsiden af den firkantede del.

3. Fold delene langs de stiplede linjer, klæb bagsiden af de to ovale dele sammen og lav huller, hvor det er vist.

4. Bind hver del sammen med tråd (se tegning). Bind en løkke foroven, og bind en knude forneden.

5. Læs hver dag et af de skriftsteder, som står under billederne af Frelseren.

Forslag til fællestid

1. Skriv hvert enkelt ord fra den tredje trosartikel af på en strimmel. Vis strimlerne i den forkerte rækkefølge, men udelad strimlen med »forsoning«. Syng en sang eller en salme om Frelseren. Gennemgå den tredje trosartikel. Vis ordstrimlerne og lad som om du er forfærdet over, at noget er galt. Sig til børnene, at de bliver nødt til at hjælpe dig. Mens pianisten spiller dæmpet, lader du børnene bytte om på to strimler for at »reparere« trosartiklen. Når trosartiklen er i orden (bortset fra strimlen med »forsoning«), siger du, at der stadig er noget forkert. Sæt ordstrimlen med »forsoning« på plads. Gentag trosartiklen sammen. Sammenlign denne aktivitet med, hvordan vi kan omvende os og gøre noget godt igen, men at vi har brug for Jesu Kristi forsoning. Bed børnene om at fortælle, hvordan forsoningen er til velsignelse for dem.

2. Vis fem æsker eller kuverter med følgende skriftsteder i: (1) Mosiah 3:16; (2) Matt 9:35; (3) Joh 13:15; (4) 2 Nephi 9:21; (5) Jakob Bog 4:11. Lad børnene forestille sig, at de er kommet til at slå en dyr genstand itu. Hvordan ville de føle? Hvad hvis de ikke havde råd til at erstatte den? Forklar, at vores jordiske far og mor ville hjælpe os, fordi de elsker os. De ville sige, at hvis I virkelig var kede af det, var lydige og betalte, hvad I kunne, ville de hjælpe jer ved at betale differencen. Når vi bryder en befaling, har vi også brug for hjælp. Jesus har betalt for vore synder og gjort det muligt for os at omvende os og vende tilbage til vor himmelske Fader. Skriv på tavlen »Hvad har Jesus gjort for os og hvorfor?« Tal om følgende punkter og skriv dem op på tavlen: (1) Han sonede for Adams synder, så små børn kan blive frelst; (2) han har givet os evangeliet, så vi kan leve sammen med ham; (3) han har vist os, hvordan vi skal leve, så vi kan blive lykkelige; (4) han led for vore synder, så vi kan få tilgivelse; (5) han døde og opstod, så vi kan opstå. Del børnene op i grupper. Lad hver gruppe åbne en af æskerne eller kuverterne og finde ud af, hvilket skriftsted der passer sammen med et af punkterne. ●

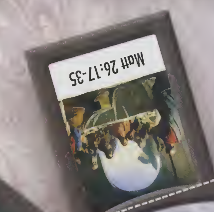
ILLUSTRATION: THOMAS S. CHILD; JESU ANDET KOMME: HARRY ANDERSON; JESU FØDSEL: CARL BLOCH; JESUS UNDERVISER DE ÆLDSTE I TEMPLET: GRANT ROMNEY CLAWSON; JOHANNES DØBER JESUS: HARRY ANDERSON; BJERGPRÆDIKENEN: HARRY ANDERSON; KRISTUS MED BØRNENE: HARRY ANDERSON; KRISTI SEJRRIGE INDTOG I JERUSALEM: HARRY ANDERSON; DEN SIDSTE NADVER: CARL BLOCH; KRISTUS I GETSEMANE: HARRY ANDERSON; KORSFÆSTELSEN: ALLE MALERIER AF CARL BLOCH ER VIST MED TILLADELSE FRA NATIONALHISTORISK MUSEUM PÅ FREDERIKSBORG SLOT I HILLERØD.

»Jeg er vejen«
(Joh 14:6).

JEG KAN OMVENDE MIG OG BO HOS MIN HIMMELSKE FADER

»Jeg er vejen«
(Joh 14:6).

Jesus Kristus er min Frelser. Han har sonet for mine synder.

Matt 26:17-35

Joh 12:13

Luk 22:41-44

Luk 18:16

Luk 23:32-46

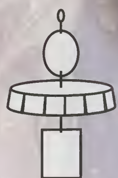

Matt 7:28-29

Joh 14:6

Matt 3:13-17

Luk 2:1-16

Luk 2:40

Illustration

En vild blomst og en bøn

GAYLE M. CLEGG
Andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Søster Clegg fortæller, at selv om man måske føler sig ensom, er vor himmelske Fader altid i nærheden, selv om man ikke kan se ham.

Har du nogen sinde følt dig ensom? Da vores datter Tina var seks år, flyttede vi til Brasilien. Der var ingen i familien, som talte portugisisk, og især Tina havde svært ved at lære det. Vi besluttede at sætte hende i børnehave sammen med de fireårige, selv om hun egentlig skulle have begyndt i første klasse. Vi håbede, at hun ville føle sig mere tryg ved at være sammen med de mindre børn, og at hun ville få lettere ved at lære portugisisk.

Men Tina var lige så fremmed over for de andre børn, som de var over for hende. Hver dag var en kamp for hende, og hver dag kom hun bedrøvet hjem fra skole.

En dag var børnene særlig slemme ved hende. I frikvarteret havde nogle børn kastet sten efter hende, drillet hende og grint ondskabsfuldt ad hende. Tina var bange og såret. Hun besluttede, at hun ikke ville tilbage i klassen.

Mens hun sad alene tilbage i den halvtomme skolegård, kom hun i tanke om, hvad vi havde lært hende om ensomhed. Hun huskede, at vor himmelske Fader altid våger over sine børn, og at hun kan tale til ham hvor som helst. Han forstod, hvad hun følte i sit hjerte. I en krog af skolegården bøjede hun hovedet og bad en bøn. Tina vidste ikke helt, hvad hun skulle sige, så hun bad om, at hendes far og mor kunne være hos hende og passe på hende.

Hun kom i tanke om en primarysang:

Jeg vandrer så ofte blandt duftende kløver
på enge med dejlige blomster i flor.
En håndfuld jeg samler, står stille og tøver,
ved hver lille blomst går min tanke til mor.
(»Jeg vandrer så ofte«, *Børnenes Sangbog,* s. 109).

Da Tina åbnede sine øjne, fik hun øje på en lille blomst, som voksede mellem revnerne i betonen. Hun plukkede den og lagde den i lommen. Hendes problemer med de andre børn forsvandt ikke, men hun gik indenfor igen med følelsen af, at hendes forældre var hos hende.

Måske føler du dig til tider ensom. Du har måske svært ved at lære et eller andet. Nogle gange er andre måske ikke søde ved dig. Men vor himmelske Fader er altid i nærheden, selv om du ikke kan se ham. Han elsker dig, og han ønsker, at du beder til ham, når du føler dig ensom eller bange. Så kan han sende sin Ånd ned til at trøste dig, ligesom han trøstede Tina, den dag hun følte sig ensom. ●

Tilpasset fra en tale holdt ved aprilkonferencen 2002.

ILLUSTRATION: ROBERT A. MCKAY

Omvendelse og forsoningen

Vor himmelske Fader vidste, at vi ikke kunne være fuldkomne her på jorden, så han udvalgte Jesus Kristus, som er fuldkommen, til at være vores Frelser.

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har for at forklare Frelsens rolle fortalt en historie om en mand, som lånte en stor sum penge. Han købte noget, han altid havde ønsket sig. Men da regningen skulle betales, havde han ikke pengene. Han vidste, at hans kreditor – ham der havde lånt ham pengene – som betaling af lånet ville hente alt, hvad han ejede, og kaste ham i fængsel.

Men så kom mandens ven ham til redning. Vennen spurgte: »Hvis jeg betaler din gæld, accepterer du så mig som din kreditor?« Manden indvilligede taknemligt og vennen sagde: »Du betaler gælden til mig, og jeg fastsætter betingelserne. Det bliver ikke let, men det bliver muligt.«

Kreditor fik sine penge, fordi vennen var villig og i stand til at betale. Samtidig kunne manden beholde, hvad han ejede, og undgå at komme i fængsel (se »Formidleren«, *Den danske Stjerne,* oktober 1977, s. 54-55).

Jesus tilbyder ligesom vennen i historien at betale vores »gæld«. Han overvandt døden, så vi alle kan opstå, og han led for vore synder, så vi ikke behøver at lide, hvis vi omvender os (se L&P 19:16). Til gengæld beder han os om at følge visse »betingelser« eller regler – nemlig at omvende os og holde budene. Når vi gør det, gør Jesus det muligt for os at vende tilbage til vor himmelske Fader en dag. ●

Forslag til familieaftenaktiviteter

1. Du kan minde dig selv om, at du skal følge Jesu eksempel, ved at klippe disse to sider ud langs de fuldt optrukne linjer. Fold dem, så du får et lille hæfte (se tegningen).

2. Brug billederne af Jesus, når du skal fortælle om hans liv til familieaftenen, eller når du holder en tale i Primary. Beskriv ved

hjælp af billederne af børn fra vore dage, hvordan vi kan følge Frelserens eksempel.

3. Til en familieaften kan I som aktivitet tale om hvert af billederne i hæftet, som du har lavet. Lad derefter hvert familiemedlem klippe og folde et stykke papir, så de får et hæfte som det, der er vist nedenfor. Lad hvert familiemedlem ved hjælp af ord eller tegninger beskrive, hvordan vi kan følge Frelseren (for eksempel ved at studere skrifterne, komme i kirke eller hjælpe nogen).

ILLUSTRATIONER

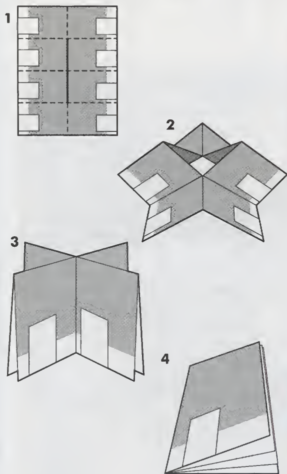

ILLUSTRATION: PAUL MANN OG ROBERT T. BARRETT

Spiren til et vidnesbyrd

Hilary M. Hendricks har interviewet ældste Steven E. Snow fra De Halvfjerds, som for tiden virker i områdepræsidentskabet i Sydøstafrika

»Ingen kan sige: Jesus er Herre! undtagen ved Helligånden« (1 Kor 12:3).

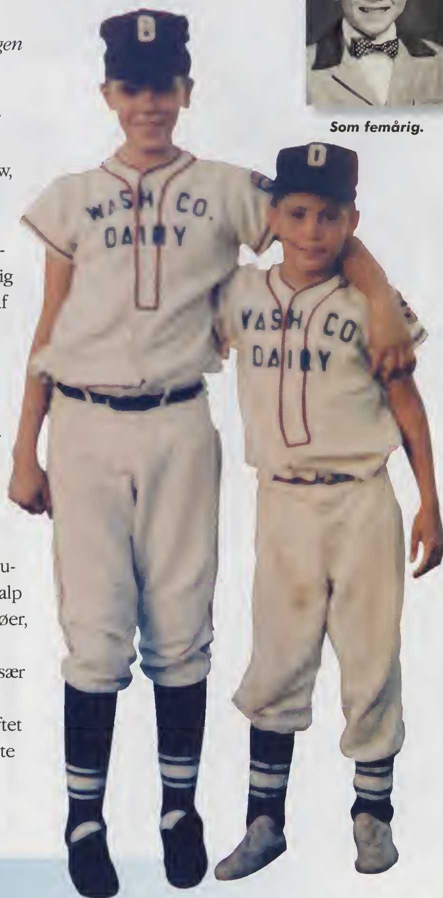
Jeg er født i St. George i Utah, hvor mine forfædre bosatte sig i 1861. Min tip-tip-oldefar var Erastus Snow, som var apostel, da Brigham Young var Kirkens præsident. Mine forældre og bedsteforældre talte ofte om pionererne og deres ofre. De opfordrede mig til at ære slægtsnavnet, til at finde ud af hvem jeg var, og til at vælge det rette.

Min far ejede et renseri, og jeg begyndte at hjælpe til, da jeg var omkring fem år. Jeg fejede gulvet og lavede buksebøjler. Om sommeren bliver det ofte et godt stykke over 38 grader i St. George. Arbejdet ved damppressen i august var min motivation til at læse jura. Minderne om dengang fik mig til at blive ved mine studier. Mine brødre, min søster og jeg hjalp også vore bedsteforældre med deres køer, heste og møbelforretning. Jeg lærte at arbejde hårdt, og jeg dyrkede sport – især baseball og fodbold.

Dagen efter min dåb blev jeg bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste

Som femårig.

Til højre: Som tolvårig (til venstre) lilleput-baseballspiller.

Øverst: Som missionær i Den Nordtyske Mission. Ovenfor: Ældste Snow med sin hustru Phyllis og deres børn på deres søn Garretts bryllupsdag.

Dages Hellige. Det var et faste- og vidnesbyrdmøde, og jeg besluttede, at jeg for første gang nogen sinde ville bære vidnesbyrd. Mens jeg talte, fyldte en vidunderlig, varm følelse mit hjerte. Det var Åndens bekræftelse af, at jeg havde gjort det rette ved at tilslutte mig Kirken. Den varme følelse var spiren til et lille vidnesbyrd, som voksede samtidig med, at jeg blev større. Jeg ved, at børn kan få deres eget vidnesbyrd, og at selv et lille vidnesbyrd er tilstrækkeligt til at hjælpe os til at vælge det rette.

Nu tjener jeg i Sydøstafrika. Mange medlemmer i Afrika er nydøbte. De er pionerer. Deres vidnesbyrd brænder klart i deres hjerte. Det er almindeligt for en familie at gå til kirke, op til halvanden time hver vej. De familier, som bor længere væk, sparer penge sammen hele ugen, så de kan tage en taxa.

De afrikanske børn er meget ærbødige ved nadvermødet og i Primary. De nyder at lytte til de lektioner, deres lærer giver, og de holder af at synge. En af deres yndlingssange er »Hav tak for profeten, du sendte« (*Salmer og Sange,* nr. 13). De hellige i Afrika holder meget af præsident Gordon B. Hinckley. De bærer glødende vidnesbyrd om, at han er en profet, og at Joseph Smith gengav evangeliet til jorden.

De fleste menigheder mødes i bygninger, man straks ville genkende som Kirkens. Men de hellige i Rustenburt i Sydafrika mødes i et pakhus, mens de venter på, at deres nye kirke bliver bygget færdig. Da jeg kom til deres nadvermøde, lagde jeg mærke til, at der i pakhuset var åbninger mellem taget og væggene, så der kunne komme luft ind udefra. Da vi begyndte at synge indledningssalmen, fløj nogle fugle ind og satte sig på spærene. De sang også med på salmen. Under nadversalmen sang fuglene igen.

I hvert eneste land er I børn så velsignede at have Primary. Når I kommer til Primary hver uge, lærer I om evangeliet, så I kan få jeres eget vidnesbyrd. Ved at komme i kirke, lytte til jeres forældre, bede, læse i skrifterne og holde vor himmelske Faders bud, bliver I værdige til at føle Helligånden. Han vidner for jer, sådan som han vidnede for mig og for de hellige i Afrika, om, at præsident Hinckley er Guds profet, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand. ●

Primarybørnene i Afrika elsker præsident Hinckley og bærer glødende vidnesbyrd om ham.

FRA PRÆSIDENT HEBER J. GRANTS LIV

Heber nåede sit mål

Som dreng hjalp Heber J. Grant sin mor med at feje, vaske op og passe huset. Han havde aldrig dyrket nogen sport, ligesom andre drenge på hans alder.

Mor, jeg vil gerne spille på et baseballhold.

Kast bolden herover, svækling!

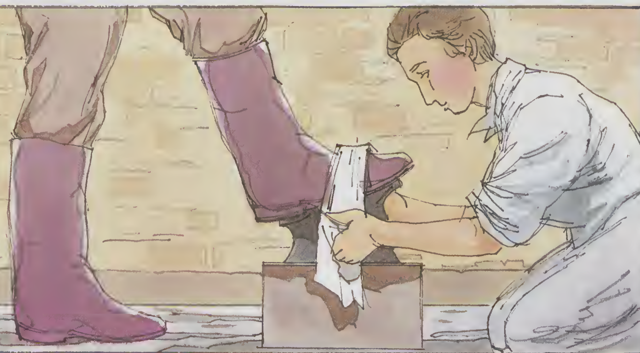
Til at begynde med måtte Heber spille sammen med et hold drenge, som var meget yngre end han, for han var ikke særlig god til at kaste. Hans holdkammerater gjorde nar ad ham.

I stedet for at blive vred satte Heber et mål.

En dag vil jeg spille på et mesterhold!

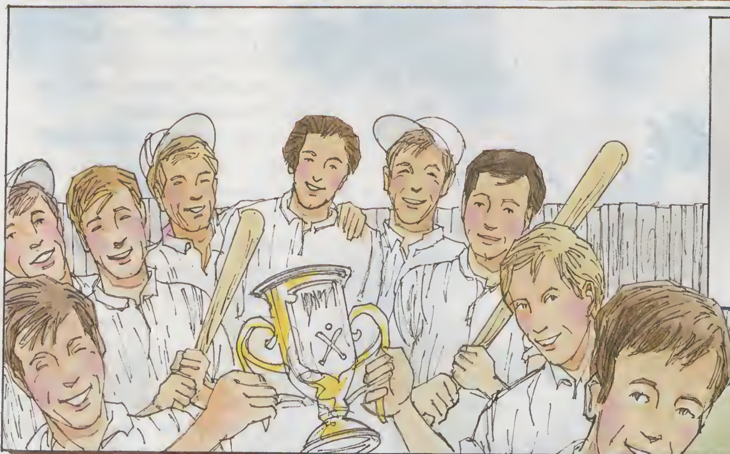
ILLUSTRATION: MIKE EAGLE

Heber arbejdede som skopudser for at tjene penge til at købe sin egen baseball.

Derefter øvede han sig hver dag ved at kaste sin baseball op mod biskop Edwin Woolleys lade. Biskoppen var bekymret.

Hebers hårde træning gav til sidst resultater. Han blev optaget på et hold, som med tiden vandt mesterskabet for staterne Californien, Colorado og Wyoming.

Tilpasset efter Bryant S. Hinckley, Heber J. Grant: Highlights in the Life of a Great Leader, *1951,* s. 37-38.

Mary Jane lytter

»Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig« (Joh 10:27).

MARY ANN SNOWBALL
Bygger på en virkelig begivenhed

»Hurtigere!« Mary Janes venner råbte, mens de løb ned af gaden.

»Jeg kommer. Jeg kommer,« råbte Mary Jane tilbage og bøjede sig for at lægge endnu en sten i den fyldte lomme i det lyseblå forklæde.

For en niårig pige i Wales i 1846 var det ensbetydende med spænding, når sidste dages hellige missionærer kom til byen. Hun og hendes venner havde hørt mange rædselsvækkende historier om »mormonerne«. Sådanne mennesker fortjente helt sikkert at blive bombarderet med sten.

Da de tre piger kom rundt om hjørnet, hørte de musik. En lille skare sang en kendt salme. Mary Jane havde en god stemme, så hun sang med, så snart hun havde fået pusten. Hun kendte ikke alle ordene, men hun nød at nynne melodierne.

Da sangen ophørte, fulgte Mary Jane ældsternes eksempel og knælede for at bede. En efter en faldt stenene ud af lommen i hendes forklæde. Da de var færdige med at bede, samlede Mary Janes

ILLUSTRATION: STEFANIE ESKANDER

ven stenene op. »Lad os få ram på dem!« sagde hun.

»Nej,« sagde Mary Jane stille. »Jeg vil gerne høre, hvad de har at sige.«

Hun vendte blikket mod missionærerne og lyttede opmærksomt. En af ældsterne sagde, at en profet ved navn Joseph Smith havde set vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, i en lund. En anden forklarede, hvorfor vi bliver født på denne jord. Mens Mary Jane lyttede, forlod hendes venner stille mængden og løb væk for at lege. Da ældsterne var færdige med at forkynde, gik Mary Jane langsomt hjem, mens hun tænkte på alt det, hun havde hørt.

Dag efter dag blev Mary Jane ved med at lytte til ældsterne. Hun elskede det, hun lærte om vor himmelske Fader. Det gjorde hendes mor ikke. Det, som missionærerne forkyndte, var hende så meget imod, at hun nogle gange gemte Mary Janes tøj eller nægtede hende mad for at forhindre hende i at gå i kirke.

Men Mary Jane elskede evangeliet mere end nogen sinde før. Hun havde lært at bede, og hendes bøn om et vidnesbyrd var blevet besvaret. Hun ville døbes. En kold

Men hun var bedrøvet over, at hendes mor ikke kunne forstå det sande evangelium. Hver dag knælede Mary Jane i bøn. »Himmelske Fader, jeg er så glad for at være medlem af Kirken, men jeg ønsker også, at min mor skal døbes,« sagde hun. »Hjælp hende til at forstå budskabet. Kan du ikke lade et eller andet ske, så hun tror på evangeliet?« I tre år bad Mary Jane for sin mor. Hun opgav aldrig håbet.

Da Mary Jane var 13 år, blev hendes mor alvorligt syg af en lidelse, som satte sig i foden. Det gjorde meget ondt.

En dag sagde Mary Jane til sin mor: »Hvorfor beder du ikke ældsterne om at komme og give dig en præstedømmevelsignelse?« Mary Janes mor havde så ondt i foden, at hun til sidst gav efter. Ældsterne gav Mary Janes mor en velsignelse, og til hendes store forbløffelse holdt det straks op med at gøre ondt i foden. Mary Jane vidste, at hendes bønner var blevet besvaret.

Ikke så længe efter begyndte hendes mor at komme til Kirkens møder. Det varede ikke længe, før også hun tilsluttede sig Kirken. Mary Jane var mere lykkelig end nogen sinde.

Da Mary Jane var 17 år gammel, sejlede hun og hendes mor til Amerika på skibet *Jersey* og rejste videre til Utah. Resten af livet fulgte Mary Jane Frelseren, sådan som hun var blevet undervist på et gadehjørne i Wales. Hun var altid taknemlig for, at hun havde lyttet til ældsterne den dag. Hun var særlig glad for, at hun som niårig havde besluttet ikke at kaste stenene, som var faldet ud af lommen i hendes lyseblå forklæde. ●

Mary Ann Snowball er medlem af Little Valley Første Ward i St. George Washington Fields Stav i Utah.

decemberaftenen blev hun døbt i en tilfrosset flod. Ældsterne måtte hugge et hul i isen med en økse. Selv om Mary Jane frøs meget den aften, var hendes hjerte varmt. Hun vidste, at hun havde truffet den rette beslutning.

»Herren har tillid til sine sande disciple. Han sender mennesker, som er blevet forberedt, til sine tjenere, som har forberedt sig. I har ligesom jeg haft den oplevelse at møde mennesker, hvor I var sikre på, at mødet ikke var tilfældigt.«

Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum, »Et barn og en discipel«, *Liahona*, maj 2003, s. 31.

N

R

S

T

U

V

W

Y

Z

Æ

Å

Føl Herrens kærlighed ved lydighed

Udvælg under bøn og læs de skriftsteder og lærdomme fra dette budskab, som opfylder behovene hos søstrene på din kreds. Fortæl dem om dine egne erfaringer, og bær vidnesbyrd. Bed dem, du underviser, om at gøre det samme.

Præsident Gordon B. Hinckley: »Hvorfor er vi sådan et lykkeligt folk? Det er på grund af vores tro, den stille forvisning, der bor i vores hjerte, om, at vor himmelske Fader, som overvåger alt, vil passe på sine sønner og døtre, som vandrer for ham med kærlighed og påskønnelse og lydighed. Vi vil altid være et lykkeligt folk, hvis vi vil leve således« (»Hvilke spørgsmål stiller folk om os?« *Liahona,* jan. 1999, s. 85).

Hvordan finder man styrke til at være lydig?

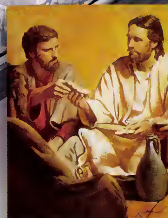
Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985): »Når vi er tilbøjelige til at synes, at det er forgæves at tjene Herren, bør vi forny vores tro og have tillid til Guds rige løfter og adlyde – og tålmodigt vente. Herren opfylder alle sine store løfter til os ... Til de trofaste er der lovet rige belønninger. Velsignelser ud over vor forstand vil blive os til del ... Store er de velsignelser i jordelivet, som følger med retfærdighed, men de er små ved siden af dem, som venter i den kommende verden« (*Tilgivelsens mirakel*, s. 270-271).

Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum: »Man må have himlens hjælp for at kunne holde budene. Man får stadig større brug for den, som tiden går ... Men man kan nedkalde himlens beskyttende kraft ved ganske enkelt at beslutte sig for at henvende sig til Frelseren og stole på ham« (*To Draw Closer to God*, 1997, s. 98).

Hvordan er du blevet velsignet ved at være lydig?

Mosiah 2:41: »I [bør] tænke på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud ... De blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige, og dersom de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen for at bo hos Gud i evigtvarende salighed.«

Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum: »Ved lydighed kan vi erfare, hvor højt Gud elsker os som sine udødelige børn. Det lader sig gøre præcis, som præsident Brigham Young sagde: ›Hvordan ved vi, om vi adlyder [Gud]? Der er kun én måde, hvorpå vi kan få denne vished, og det er ved inspiration fra Herrens Ånd, som vidner for vores ånd om, at vi er hans, at vi elsker ham, og at han elsker os. Det er ved åbenbarelsen ånd, at vi får denne vished‹ (*Deseret News Semi-Weekly,* 26. november 1867, intet sidenummer). Hvis vi selv kan få dette vidnesbyrd ... kan vi magte og udholde alt, hvad der måtte tilstøde os« (»The Pathway of Discipleship,« *Ensign*, september 1998, s. 7).

Susan W. Tanner, Unge Pigers hovedpræsidentinde: »Hver uge fornyer vi vore dåbspagter om at ›påtage os hans navn,‹ om ›altid at erindre ham,‹ og om at ›holde hans befalinger‹ (se L&P 20:77). Vi er standhaftige i Kristus, når vi gør dette, og vi får nyt mod og hjertet fyldes af kærlighed ... Pagter giver os et større hjerte og lader os føle ›kærlighed til Gud og alle mennesker‹ (2 Nephi 31:20)« (»Standhaftige i vore pagter«, *Liahona,* maj 2003, s. 101-102).

Joh 15:10: »Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed.« ■

FOTO: CHRISTINA SMITH; DETALJE FRA *KRISTUS INDSTIFTER NADVEREN FOR APOSTLENE*: DEL PARSON

Vi har virkelig brug for hinanden!

Vor himmelske Fader har givet sine døtre et sted, hvor de kan søge tilflugt fra en barsk verden.

BONNIE D. PARKIN
Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde

Den 17. marts 1842 organiserede profeten Joseph Smith Hjælpeforeningen – Herrens organisation for kvinder. Hjælpeforeningen er vigtig for Herren. Det ved jeg. Han sørgede for, at kvinderne kunne have en sikkert sted, hvor de kunne søge tilflugt fra en barsk verden, da han gav os Hjælpeforeningen. Fra begyndelsen har vores fællesskab og vores vejledning fra præstedømmeledere hjulpet os til at komme til Kristus. Der var intet højere mål dengang – der er intet højere mål i dag.

Hjælpeforeningen er ikke menneskeskabt. Den er, sådan som præsident Joseph F. Smith (1838-1918) har forklaret, »guddommeligt skabt, guddommeligt bemyndiget, guddommeligt indstiftet, guddommeligt forordnet af Gud til at tjene til frelse af kvinders og mænds sjæle.«[1]

Der er ingen anden kvindeorganisation, som indtager en sådan stilling i Herrens rige. Spørgsmålet er derfor, om vi værdsætter denne guddommelige organisation? Værdsætter vi vores medlemskab af Hjælpeforeningen? Værdsætter vi som individuelle søstre Hjælpeforeningen?

Vi har brug for hinanden

En søster i 80'erne blev bedt om med en enkelt sætning at beskrive, hvad hun følte for Hjælpeforeningen, og skrev: »Hjælpeforeningen har været og er et guddommeligt universitet for kvinder. Selv om jeg har taget en højere eksamen, giver jeg Hjælpeforeningen æren for at have oplyst mit ganske væsen med den mest værdifulde og meningsfulde uddannelse. Hjælpeforeningen har givet mit liv et evigt perspektiv.«[2]

Ser vi – uanset alder – os selv om en del af søsterfællesskabet i Hjælpeforeningen? Søster Marjorie Hinckley har sagt: »Vi har virkelig brug for hinanden. Vi, der er ældre har brug for jer, der er unge. Og forhåbentlig har I unge brug for nogle af os ældre. Det er en sociologisk kendsgerning, at kvinder har brug for kvinder. Vi har brug for et dybt og berigende og loyalt venskab med hinanden.«[3] Vi har brug for hinanden, og Hjælpeforeningen skal være et sikkert sted, hvor kvinder tager sig af hinanden, hvor de drager omsorg for hinanden og lærer at forstå hinanden, når de hører hinanden vidne om Kristus.

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har advaret os mod at afvige fra hensigten med Hjælpeforeningen: »Alt for mange søstre betragter Hjælpeforeningen som blot en klasse, de deltager i. [Følelsen] af at *tilhøre* Hjælpeforeningen, snarere end bare at deltage i en klasse, bør fremelskes i enhver kvindes hjerte.« Og derpå giver han denne alvorlige udfordring: »Søstre, I må gå bort fra at *mene*, at I bare *deltager* i Hjælpeforeningen, til at *føle*, at I *tilhører* den!«[4]

At tilhøre er mere end at have sit navn stående på tilstedeværelseskortet. Som søstre i Hjælpeforeningen er vi både enkeltvis og samlet kaldet til at gøre en indsats inden for følgende seks områder:

- Opbyg tro på Herren Jesus Kristus og undervis i Guds riges lærdomme.
- Fremhæv hver søsters guddommelige værdi.
- Udvis kærlighed og tjen de nødlidende.
- Styrk og beskyt familien.
- Tjen og støt hver enkelt søster.

Jeg elsker Hjælpeforeningen! Den har hjulpet mig til at finde ud af, hvem jeg er som kvinde. Jeg er den, jeg er, på grund af de gode kvinder, jeg har været sammen med i Hjælpeforeningen.

TIL VENSTRE: FOTO: CINDY BATEMAN;
TIL HØJRE: FOTO: PEGGY JELLINGHOUSEN

I Hjælpeforeningen kan vi drage omsorg for hinanden og få et tættere forhold til Kristus.

- Hjælp søstrene til fuldt ud at tage del i præstedømmets velsignelser.[5]

Det er Hjælpeforeningens mål. De viser vidden af vores formål og bredden af vores vidunderlige gerning,[6] og de afgrænser og adskiller os fra alle andre foreninger.

De unge søstres bidrag

Lad mig fortælle om en hjælpeforeningssøster, som gjorde en indsats og var et eksempel på Hjælpeforeningens mål.

Denne unge søster, som underviste i engelsk i Japan, befandt sig på en legeplads blandt en gruppe japanske børn, som var fulde af spørgsmål. »Kan du bedst lide de japanske eller de amerikanske børn?« »Kan du lide sushi?« »Hvordan siger man *basketball* på engelsk?« Midt under postyret mærkede den unge hjælpeforeningssøster nogen prikke hende på armen. Hun vendte sig om og så en lille pige med rottehaler og briller. »Jeg bøjede mig ned, så hende ind i øjnene og ventede at blive stillet et eller andet ubetydeligt spørgsmål,« siger hun. »Det var som om al postyret standsede, da hun med en blid, næsten forsagt stemme spurgte: ›Kender du Jesus?‹ Jeg blev lamslået over et så dybsindigt og vigtigt spørgsmål. Jeg smilede og følte en forløsende kærlighed, da jeg sagde: ›Ja, ja, jeg kender Jesus.‹«[7]

Kære unge søstre, I kender Jesus. Og med denne kundskab tilføjer I et klarsyn, en friskhed og en energi, som vores søsterfællesskab har brug for. Vi værdsætter jeres medlemskab af Hjælpeforeningen, og I velsigner os med jeres tro på Frelseren og hans værk. En ældre søster har beskrevet jer med disse ord: »Vi føler os åndeligt opløftede, når vi iagttager jer yngre, livlige piger, som ikke alene besidder så megen styrke og livskraft, men som også er åndeligt modne og har en umådelig indre karakterstyrke og et vidnesbyrd. Det er en fryd at betragte jer. Vi tæller vore gaver, for I er dem, som yder os fortrøstning og tro og ›et fuldkommen klart håb‹ for fremtiden«[8] (se 2 Nephi 31:20).

Hvad kan vi give?

På Hjælpeforeningens 100-års fødselsdag i 1942 udsendte Det Første Præsidentskab et budskab, som lød: »Vi beder vore søstre i Hjælpeforeningen om aldrig at glemme, at de udgør en enestående organisation i hele verden, for de blev organiseret under Herrens inspiration.« Og derpå gav de os denne påmindelse: »Ingen anden kvindeorganisation på hele jorden har haft en sådan begyndelse.«[9]

Jeg spekulerer på, om vi måske har glemt, hvor enestående og guddommelig vores organisation er. Jeg spekulerer på, om vi måske tager for let på vores medlemskab. Søstre, det må vi ikke lade ske. Vi må påskønne vores hjælpeforening og vore søstre. Herren gav Emma Smith, Hjælpeforeningens første præsidentinde, dette råd: »Du skal lægge de verdslige ting til side

YDERST TIL VENSTRE: FOTO: ROBERT CASEY, MODELFOTO; TIL VENSTRE: FOTO: CRAIG DIMOND; TIL HØJRE: MALERI AF HOWARD POST

og søge det, der hører til en bedre verden« (L&P 25:10). Det var vise ord i 1830, og det er vise ord for os i dag.

Præsident Gordon B. Hinckley har til Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab sagt, at »vore søstre har brug for fællesskabet med hinanden i omgivelser, som styrker deres tro. Det er Hjælpeforeningens gerning.«

For mange år siden var Hjælpeforeningen en del af det nationale kvinderåd i USA. Kort efter at søster Belle Spafford var blevet kaldet som hovedpræsidentinde for Hjælpeforeningen, sagde hun til præsident George Albert Smith (1870-1951), at det var dyrt at rejse til møderne i New York, og kun til lidt gavn. »Præsident Smith irettesatte blidt [søster Spafford]: ›Tænker De altid kun på, hvad De får ud af det? Tror De ikke, det ville være godt at tænke på, hvad De har at give?‹«[10]

Søstre, hvad tilføjer I Hjælpeforeningen? Hvad er I villige til at give? Betragter I Hjælpeforeningen som et sted, hvor man går hen om søndagen, fordi der ikke er andre steder at gå hen? Betragter I det som et sted, hvor man giver såvel som modtager? Ville vi værdsætte vores medlemskab af vores dejlige forening mere, hvis vi glemte os selv ved at give?

Med en gavmild indstilling ville vi forberede os til søndagens klasser for at yde vores bidrag. Vi ville trofast deltage i inspirationsmøderne, fordi vi havde noget at give – måske blot et opmuntrende ord til den søster, som sidder ved siden af os. Vi ville benytte vore besøg hos hinanden til at vidne om Herrens sandhed, når vi taler om besøgslærerindebudskabet. Vores påskønnelse af medlemskabet af Hjælpeforeningen bør komme til udtryk i alt, hvad vi gør og siger.

En søster har fortalt om en oplevelse, hun havde sammen med sin mor, mens de gik til syning på aftenskolen: »Mens vi syede, sad min mor blot og stirrede ud i luften. En kvinde sagde: ›Margaret, du gør ikke noget.‹ Min mor dvælede lidt og sagde så, at hun havde været hos lægen de sidste par dage, og at hun havde en svulst i ryggen. Alle kvinderne på holdet lagde deres håndarbejde til side og så på hende. En af kvinderne sagde: ›Margaret, skal vi ikke

Vores påskønnelse af medlemskabet af Hjælpeforeningen bør komme til udtryk i alt, hvad vi gør og siger.

faste og bede for dig? Vi gør det sammen,‹ sagde hun uden at tænke på, at halvdelen af kvinderne ikke var medlemmer af Kirken. Læreren så på mig og sagde: ›Hvad skal vi gøre for at faste og bede?‹ Jeg forklarede, at vi lægger det, som hører jordelivet til, til side og beder Herren om guddommelig hjælp. Læreren tænkte et øjeblik og sagde: ›Det vil jeg gerne være med til.«[11]

En gruppe af Guds døtre mødtes, de viste kærlighed og omsorg for hinanden. En hjælpeforeningssøster, som vidste, hvem hun var, viste sin tro på Frelseren ved at opfordre alle til at faste og bede. Disse kvinder ændrede noget.

Hengiv dig til Hjælpeforeningen

Jeg elsker Hjælpeforeningen! Den har hjulpet mig til at finde ud af, hvem jeg er som kvinde. Jeg er den, jeg er, takket være dejlige søstre, som jeg har arbejdet sammen med i Hjælpeforeningen – søstre, som har opmuntret mig, som har vist mig kærlighed, og som har troet på mig. Blandt disse kvinder er min mor, min bedstemor og en dejlig søster ved navn Pauline Tholmander. Pauline var i 60'erne, og jeg var i begyndelsen af 30'erne. Hun gav mig styrke i kraft af sin kærlighed til Frelseren. Det var på enhver måde tydeligt, at hun elskede Jesus Kristus. Når jeg bar vidnesbyrd, sagde Pauline altid, at hendes ånd blev rørt. Når jeg tjente i en kaldelse, var hun hos mig, både når jeg havde succes og fiasko. Det havde jeg brug for, da jeg var i 30'erne og i 40'erne. Der er alt for få af Paulines slags i dette liv. Hvis der var flere, ville vi alle føle os accepterede, velkomne, ønskede og elskede. Jeg ville så gerne være som hende, og det vil jeg stadig.

Jeg opfordrer jer til at tjene helhjertet i Hjælpeforeningen. Arbejd på det. Organisér og deltag og støt dette store værk, som vi har fået af Gud. Hav tillid til hinanden. Opløft hinanden åndeligt i jeres tanker, undervisning og samtaler. Vis kærlighed – ikke fordi det er jeres opgave, men fordi det kommer fra hjertet.

Hjælpeforeningen bør være et trygt sted, hvor vi føler Herrens kærlighed i vores tilværelse, når vi lærer at styrke familien, vise kærlighed og værdsætte vore pagter. Og når vi værdsætter vore hellige pagter, værdsætter vi vores medlemskab af en organisation, af en kirke, som fører os til Kristus. Kære søstre, vi har virkelig brug for hinanden! ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith,* 1998, s. 184.
2. Personligt brev.
3. Virginia H. Pearce, red., *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley,* 1999, s. 254-255.
4. »Hjælpeforeningen«, *Stjernen,* juli 1998, s. 77.
5. Se *Kirkens instruktionshåndbog, Bog 2: Ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne,* 1998, s. 193.
6. Se »Som søstre i Zion,« *Salmer og Sange,* nr. 200.
7. Personligt brev.
8. Personligt brev.
9. Citeret i Boyd K. Packer, »The Circle of Sisters,« *Ensign,* november 1980, s. 111.
10. Citeret i Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon og Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society,* 1992, s. 336.
11. Personligt brev.

ØVERST TIL VENSTRE: FOTO: LANA LEISHMAN. MODELFOTO

Trøst i nødens stund

Efter min skilsmisse fandt mine børn og jeg trøst i enkle evangeliske leveregler.

COLLEEN M. PATE

Jeg havde været gift i 18 år, da mit tempelægteskab endte med separation og efterfølgende skilsmisse. Hvordan skulle mine børn og jeg overleve åndeligt og følelsesmæssigt? I denne svære tid blev de grundlæggende byggesten til et kristent hjem vores værn og vores forsvar. Følgende beretning viser, hvordan disse velkendte, grundlæggende evangeliske leveregler blev til støtte og trøst for os og knyttede os sammen og hjalp os til i større målestok at føle Frelserens kærlighed.

Familieaften – et vidunderligt mirakel

Usikkerhedens bølger slog mod vores dør under og efter skilsmissen og vores forpligtelse til at holde familieaften blev større end nogen sinde. Uanset om alle havde lyst til at være med, gennemførte vi en »officiel« hjemmeaften hver uge. En følelsesladet tirade gik ofte forud for vores familieaften, men når vi begyndte at synge indledningssalmen, var Ånden til stede, og alle faldt som regel til ro.

DETALJE FRA KRISTUS AF BERTEL THORVALDSEN, INDSÆT: MODELFOTO: MATTHEW REIER

Ved at støtte os til Frelseren ved enkle evangeliske leveregler, kan vi fortsat finde styrke til hvert øjeblik, hver time og hver dag i vores tilværelse.

Selv de, som nægtede at være sammen med os andre, lod deres dør stå på klem, så den liflige lyd af salmesang, bønner og oplæsning af skriften kunne gøre sin hellige virkning. Når det blev tid til at synge afslutningssalmen, kunne jeg fra klaverbænken kigge rundt og ofte se alle mine børn sidde sammen. Det var et vidunderligt mirakel og et vidnesbyrd om den Ånd, som kun indfinder sig, når vi følger profetens råd.

Musik – en trøstende kraft

I denne svære tid tillagde jeg mig den vane hver aften at sætte mig ved klaveret og med én hånd klimpre yndlingssalmer og primarysange. Jeg spillede »I Himlens glans«, »Når Jesus atter kommer her«, »Min Frelser elsker mig«, »Jeg er Guds kære barn« og mange andre, men sluttede altid med »O bliv hos mig i denne nat«. Dette aftenritual blev en trøst for min familie. Uanset hvordan dagen havde været, så syntes alt i verden at være i orden – eller i det mindste tåleligt – hvis mor satte sig ved klaveret og spillede nogle salmer.

En dag, da jeg følte, at jeg ikke kunne klare mere, sendte jeg børnene ind i huset og blev siddende i bilen for at græde ud. Da jeg havde fattet mig og bedt en bøn, gik jeg ind. Da jeg åbnede døren, hørte jeg de blide toner af en af mine yndlingssalmer. Min søn sad ved klaveret og spillede salmer for at trøste mig i min nød, sådan som jeg regelmæssigt gjorde for ham og hans søstre.

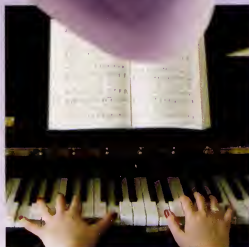
Skrifterne – et vigtigt anker

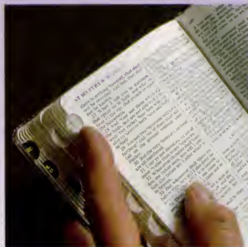
I denne vanskelige tid blev skrifterne et vigtigt anker for vores åndelige helbred og udvikling. Selv om vi ikke læste i skrifterne sammen hver dag, blev de vævet ind i vores dagligdag og samtaler. Vi slog op i dem, når der opstod splid og stridigheder, når vi ønskede bekræftelse af vore valg, og når vi ønskede vejledning i vores liv. Når vi havde talt om vore følelser og bekymringer, læste vi ofte et skriftsted eller en del af en konferencetale for at styrke, bekræfte eller trøste hinanden. Vore slidte standardværker blev næsten en forlængelse af vores hænder og hjerte.

Da jeg en aften krøb i seng og rakte ud efter mine skrifter og slog op, flimrede teksten for mig. Efter en lang dag i skole, to job, lektier – og mine sædvanlige fire timers søvn

DETALJE FRA *KRISTI BILLEDE* AF HEINRICH HOFMANN; FOTO: CRAIG DIMOND OG JOHN LUKE

– var jeg bogstavelig talt tømt for energi. Jeg kaldte på min datter, som endnu sad oppe for at lave lektier, og bad hende om at læse i skrifterne for mig. Vi havde en vidunderlig stund sammen, mens min kære datter læste højt for mig. Jeg husker ikke, hvad hun læste, men jeg skal aldrig glemme den kærlighed og ømhed, hun viste mig, da hun puttede mig den aften – sådan som jeg så ofte havde puttet hende.

Bønnen som forener

Når vi knælede sammen morgen og aften, blev vi ikke alene ført sammen i ét værelse, vi blev også ført sammen åndeligt. Bønnen gav os mulighed for at mildne sårede følelser, udtrykke kærlighed, dele vore byrder og forene os, så vi kunne stå rustet over for verden. Bønnen fik os til at tænke på Herren, målrette vores energi som familie og samle kræfter. Uanset hvilke udfordringer vi stod over for den dag, vidste vi uden tvivl, at vi elskede og støttede hinanden og ville hjælpe hinanden på enhver mulig måde.

Jeg mindes med fryd de stunder, hvor vi ikke anede, hvad vi skulle stille op, men stille rakte hænderne ud, greb hinandens hænder og begyndte at bede. Efter disse hellige bønner følte vi altid, at hans kærlighed gav os styrke til at trodse enhver udfordring – at blive forstødt af venner, ophidselse i skilsmisseretten eller et alvorligt problem med checkregnskabet. Vi gav aldrig op. Bønnen fik os til at fortsætte.

Styrke til hvert øjeblik

I svære tider med trængsler og omvæltninger bliver udholdenhed indtil enden et spørgsmål om at holde ud fra dag til dag, fra time til time og fra øjeblik til øjeblik. Jeg ved ikke, hvad der bliver den næste prøvelse eller omvæltning. Men jeg ved, at når vi støtter os til Frelseren ved enkle – men vigtige – evangeliske leveregler, kan vi fortsat finde styrke til hvert øjeblik, hver time og hver dag i vores tilværelse. ■

Colleen M. Pate er medlem af West Valley Andet Ward i West Valley Stav i Utah.

Det var ikke noget offer

Herren har sagt: »Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold.«

CASSANDRA LIN TSAI

Da jeg var en ung pige, var min verden min familie og venner. Men da jeg fandt Jesu Kristi evangelium, gik en stor del af denne verden tabt for mig. Vennerne drillede mig, fordi jeg overholdt visdomsordet, holdt sabbatten hellig og bestræbte mig på at holde budene. Mine skolekammerater ville ikke længere være venner med mig. Mine forældre nægtede til at begynde med at give mig tilladelse til at blive døbt, og min far holdt endog op med at tale til mig. For en ung pige kan sådanne personlige tab virke som et stort offer. Men Gud vidste, at disse »ofre« for sin kirke og sit rige i virkeligheden skulle vise sig at være en gevinst snarere end et tab.

Herren har sagt: »Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold. Den, der elsker sit liv, mister det, og den, der hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv« (Joh 12:24-25). Vi er vant til at definere det, vi taber, som ofre, og det, vi vinder, som gevinster. Men ofte er vore tab i virkeligheden begyndelsen til det, som senere bliver en stor høst.

En kendt læge besøgte engang en nedslået og modløs gammel dame. Han bemærkede, at hun boede alene og afsondret fra verden, men at hun også havde et dejligt drivhus, hvor hun dyrkede saintpaulia. Lægen gav kvinden en recept. Hun skulle abonnere på sin kirkes nyhedsbrev, og når nogen blev døbt, viet, var syg eller døde, skulle hun sende en saintpaulia. Den gamle dame fulgte lægens anvisning og foræ- rede hundredvis af potteplanter bort. Da hun døde, lød avisoverskriften:

»Saintpaulia-dronningen er død. Tusinder sørger.« Hvad var det, som forvandlede denne modløse gamle dame til en, som var afholdt af så mange? Det var, at hun var gavmild.

Nogle gange er det ikke noget, vi ejer, vi må give afkald på, men en ønskedrøm. Jeg er vokset op i Taiwan og havde altid drømt om at gå i skole i England. Efter at jeg havde taget en universitetsuddannelse og læst i USA, vendte jeg hjem og traf forberedelser til at fortsætte mine studier i England. Samtidig fik jeg en kaldelse i Hjælpeforeningen. Jeg planlagde at tage imod kaldet for en kort tid – indtil jeg skulle til England. Men efter mange overvejelser besluttede jeg at udskyde mine studier i udlandet i et år.

Det var i løbet af det år, hvor jeg »ofrede« mine studier i England, at jeg fik en utrolig velsignelse. En dag, da jeg gik forbi opslagstavlen i kirken, så jeg et opslag om, at Kirkens Oversættelsesafdeling søgte en leder af oversættelse til kinesisk. Jeg følte, at Helligånden tilskyndede mig til at søge, men jeg tøvede. Året var næsten gået, og det var blevet tid til, at jeg skulle rejse til England. Men Ånden opmuntrede mig, så jeg søgte og blev ansat. For mig er det ikke kun et job at arbejde som supervisor for Kirken. Det er en stor ære og en velsignelse. Men jeg havde aldrig fået denne velsignelse, hvis jeg ikke havde været indstillet på at opgive min drøm om at studere i England.

Holder vi nogle gange fast ved vores ene hvedekorn og er uvillige til at give det fra os, sådan at der til slut stadig kun er ét korn? Eller forlader vi os på, at dette ene korn, hvis vi sår og plejer det, kan bære mange fold? Det kan bestemt være en prøvelse at skulle give afkald på venner, ejendom eller drømme. Men jeg har erfaret, at vi, hvis vi har tro på Guds hensigt med os, trygt kan så vores hvedekorn og sætte vores lid til, at høsten bliver stor. ■

Cassandra Lin Tsai er medlem af Taipei Andet Ward i Taipei Centrale Stav i Taiwan.

Der var visse velsignelser, jeg aldrig kunne have modtaget, hvis jeg ikke havde været indstillet på at opgive min drøm og sat min lid til den kommende høst.

TIL VENSTRE: ILLUSTRATION: ROBERT T. BARRETT

»Find missionærerne for mig«

Luis Roberto Ramos de Sá Filho

I 1998 led min far af en alvorlig sygdom. Året forinden havde han fået benet sat af lige over knæet. Dette medførte problemer med blodomløbet og gav ham mange smerter og infektioner. Endelig besluttede lægerne, at de også blev nødt til at fjerne en del af lårbensknoglen. I mange dage var vi meget bekymrede og ulykkelige.

Den by, jeg bor i, er lille og havde ikke de nødvendige faciliteter til at kunne behandle en så alvorlig lidelse, så min far kom på et sygehus i Marília i Brasilien, hvor min søster bor, for at blive undersøgt og komme i intensiv behandling. Men tilsyneladende der var intet, der hjalp, og der gik mange dage. Jeg tog til Marília for at være hos mine forældre, og vi prøvede at styrke og trøste hinanden.

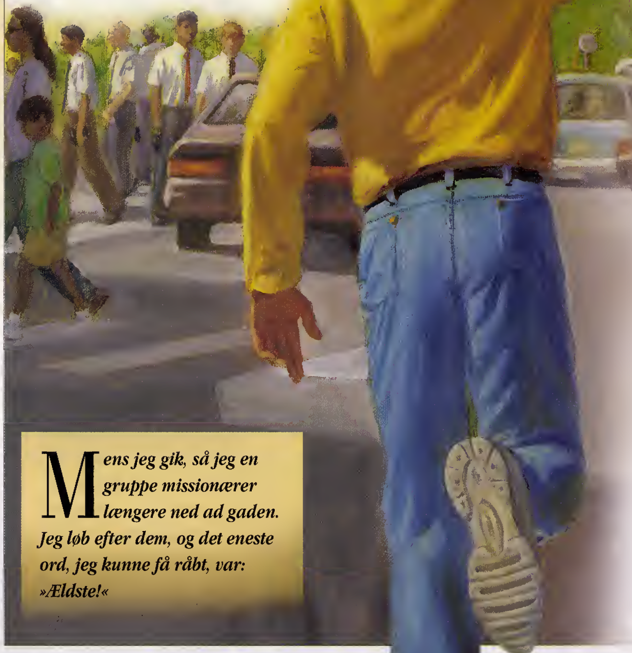
Mine forældre var medlemmer af Kirken, men det var jeg ikke. Fra tid til anden havde jeg sågar modarbejdet Kirken og havde fornægtet sandheden af Mormons Bog.

Men hver gang jeg besøgte min far på sygehuset, sagde han altid det samme: »Luisinho, find missionærerne for mig! Jeg har brug for en velsignelse.« Jeg havde ledt efter missionærerne, men kunne ikke finde dem. Nu var tiden ved at løbe ud.

Dagen før han skulle opereres, besøgte jeg ham igen. Den dag var vi særlig bekymrede. Vi vidste, at behandlingen ikke havde virket, og næste morgen skulle min far have taget nogle røntgenbilleder, så lægerne kunne se, hvor højt oppe benet skulle amputeres.

Den dag bad min far mig om noget andet. Han sad på sin seng og var i færd med at sætte sin benprotese på, så han kunne gå en tur sammen med min mor ned ad gangen og se til de af sine venner, som var blevet opereret samme morgen. Da han rejste sig, sagde han: »Luisinho, er du sød at købe mig noget vand?«

Jeg gik straks ned ad trapperne og udenfor for at lede efter et sted, hvor jeg kunne købe en flaske vand. Mens jeg gik, så jeg en gruppe missionærer længere nede ad gaden. Jeg glemte alt om vandet. Jeg løb efter

Mens jeg gik, så jeg en gruppe missionærer længere ned ad gaden. Jeg løb efter dem, og det eneste ord, jeg kunne få råbt, var: »Ældste!«

ILLUSTRATION: ROBERT A. MCKAY

dem, og det eneste ord, jeg kunne få råbt, var: »Ældste!« De standsede, og det lykkedes mig at få forklaret min fars situation.

Da min mor og jeg tog hjem fra sygehuset den dag, så vi ældste Alves og hans kammerat gå ind for at besøge min far. Og samme aften ringede min far. Han fortalte os, at missionspræsidenten også havde været der, og min far havde endelig fået den velsignelse, han så gerne ville have.

Hele aftenen tænkte vi på, hvad røntgenbillederne mon ville vise næste morgen. Ikke desto mindre var der noget, som indgød os trøst.

Næste morgen blev vi vækket af en telefonopringning. Det var min far. »Kom og hent mig,« sagde han. »Jeg er blevet udskrevet.« Vi blev overvældet af glæde, da han fortalte, hvordan den sygeplejerske og læge, som havde undersøgt ham, ikke kunne forstå, hvad der var sket. »Hvad har du dog foretaget dig i nattens løb, siden røntgenbillederne er så fine, og din knogle ser så sund ud?« spurgte de.

Når jeg tænker tilbage på den dag, føler jeg igen og igen, at præstedømmet er virkeligt, og at det findes igen på jorden. Inden for tre måneder havde jeg fået et vidnesbyrd og blev døbt. Senere tjente jeg i Rio de Janeiros Nordre Mission i Brasilien, hvor jeg vidnede og fortalte om min kærlighed til det, som jeg ved er sandt. ■

Luis Roberto Ramos de Sá Filho er medlem af Avaré Gren i Botucatu Distrikt i Brasilien.

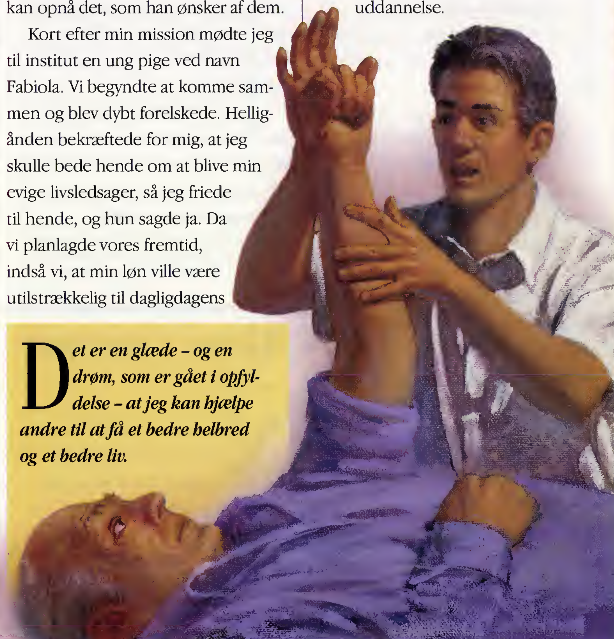
Et lån i den selvsupplerende uddannelsesfond ændrede vores tilværelse

Kim Citlalpilli Sánchez Aldana Camacho

Jeg havde altid drømt, jeg ville studere noget inden for medicin. Og som missionær lærte jeg, at Herren altid sørger for, at hans børn kan opnå det, som han ønsker af dem.

Kort efter min mission mødte jeg til institut en ung pige ved navn Fabiola. Vi begyndte at komme sammen og blev dybt forelskede. Helligånden bekræftede for mig, at jeg skulle bede hende om at blive min evige livsledsager, så jeg friede til hende, og hun sagde ja. Da vi planlagde vores fremtid, indså vi, at min løn ville være utilstrækkelig til dagligdagens fornødenheder. Fabiola tilbød at beholde sit job endnu en tid for at støtte mig, mens jeg læste færdig. Men det ville komme til at tage nogen tid, og vi ville gerne have børn. Så vi bad vor himmelske Fader om hjælp. Vi ville gerne følge hans vilje.

På min mission havde jeg hørt præsident Gordon B. Hinckley tale om den selvsupplerende uddannelsesfond. Som hjemvendt missionær deltog jeg på instituttet i nogle møder om uddannelsesfonden. Mine øjne blev åbnet, og jeg fattede nyt håb. Jeg vidste, at det var et program, som kunne give min kommende familie nye muligheder. Så jeg talte med Fabiola, og vi satte mål for min uddannelse.

Det er en glæde – og en drøm, som er gået i opfyldelse – at jeg kan hjælpe andre til at få et bedre helbred og et bedre liv.

Jeg besluttede at læse til fysioterapeut. Jeg ville vente lidt med at udfylde min låneansøgning, men min forlovede insisterede på, at jeg gjorde det med det samme. Jeg indsendte ansøgningen i december 2001, og samme måned, den 22. december, blev Fabiola og jeg beseglet i templet i Mexico City. Mit lån blev bevilget i januar 2002, og jeg begyndte at læse kort tid efter.

En dag, mens jeg stod og betalte mit undervisningsgebyr, mødte jeg rektor for min skole. Under vores samtale nævnte jeg, at jeg var medlem af Kirken, og forklarede ham om uddannelsesfonden. Han fortalte, at han kendte nogle sidste dages hellige, og at de var nogle dejlige mennesker. Han sagde også, at han havde haft nogle studerende, som var sidste dages hellige.

Da jeg havde fulgt undervisningen en måned, tilbød rektor mig, at jeg kunne afslutte mit hovedfag før tid ved at tage dobbelt så mange fag og således tage eksamen efter 14 måneder i stedet for to år. Jeg forklarede ham, at jeg først kunne betale det ekstra undervisningsgebyr året efter, når jeg fornyede mit lån, men han sagde, at han troede mig på mit ord, fordi jeg var sidste dages hellig. Så igen blev jeg velsignet. Jeg begyndte at tage flere fag, selv om det krævede, at jeg læste mere og gik til flere timer, samtidig med at jeg passede mit deltidsarbejde.

Jeg var forbløffet over, hvordan Herren velsignede mig med større kundskab, mens jeg gik i skole. Jeg har hjulpet mennesker med rygproblemer, skoliose, forstuvninger, iskias og nakkesmerter som del af min uddannelse. Det er en glæde – og en drøm, som er gået i opfyldelse – at jeg med fysioterapi nu kan hjælpe andre til at få et bedre helbred og et bedre liv.

Alt går godt. Jeg er præsident for ældsternes kvorum i mit ward. Da jeg dimitterede i april 2003 havde jeg truffet alle nødvendige forberedelser til at åbne min egen praksis, og Fabiola og jeg ventede vores første barn.

Jeg ved, at uddannelsesfonden er inspireret af Herren, og at dette program hjælper os til at være selvhjulpne. Med mit nye arbejde bliver jeg bedre i stand til at sørge for min familie, tjene i Kirken, velsigne andre og læse videre på universitetet.

Vores liv har ændret sig takket være Kirken og uddannelsesfonden. Jeg ved, at tilværelsen kan ændre sig for mange unge, hvis de følger dette inspirerede program. ■

Kim Citlalpilli Sánchez Aldana Camacho er medlem af Las Rosas Ward i Mexico City Villa de las Flores Stav i Mexico.

Alene i mørket

Trisa Martin

Nogle gange skal der en udfordring til, før vi indser, at hvis vi sætter vores lid til Gud, styrker han os i vore prøvelser (se Alma 36:3).

Jeg fik dette princip bekræftet for nogle år siden, da vores lille familie boede syv måneder i Tunesien, hvor min mand Keith forskede som forberedelse til sin doktorgrad. Som studerende havde vi et stramt budget og hverken telefon eller tv. Vores hjem var en lille lejlighed på fjerde sal i El Menzah, en forstad til hovedstaden Tunis, og vores dagligdag var enkel: Keith læste ved nationalbiblioteket, mens jeg var derhjemme med vores lille dreng David.

Med hensyn til vores kirkeengagement så *var* vi Kirken i Tunis. Hver søndag forrettede Keith nadveren, og vi læste i skrifterne. Vi sang vore yndlingssalmer og lyttede til båndoptagelser af generalkonferencerne. Vi afsluttede med en lektion fra Keiths præstedømmehæfte.

Selv om vi mødte nogle dejlige mennesker og fik nogle gode venner, var der stadig stunder, hvor jeg følte mig alene og endog bange. En af disse stunder var en dag, hvor jeg vendte hjem fra min indkøbstur og fandt ud af, at strømmen var gået. En tynd blå konvolut var blevet skubbet ind under døren, og indeni lå der et brev, skrevet på fransk og arabisk. Da Keith kom hjem, oversatte han brevet. Til vores forfærdelse læste vi, at den tidligere lejer ikke havde betalt el-regningen, og at vi nu hang på hans regning. Vi kunne ikke få strøm, før regningen var blevet betalt.

Vi klarede os med stearinlys i weekenden og mandag morgen kørte vi med bus til el-selskabet. Da vi havde betalt regningen, forsikrede man os om, at strømmen kom igen inden for to dage.

Men var to dage tids nok? Pludselig kom jeg i tanke om, at Keiths aftenkursus var om tirsdagen. Han var nødt til at møde op, hvis han ville beholde sit stipendium, og det betød, at lille David og jeg måtte være alene i lejligheden. Det var svært nok at være alene under normale omstændigheder. Hvad hvis det endte med, at David og jeg måtte være helt alene i mørket med kun et par stearinlys? Jeg blev rædselsslagen blot ved at tænke på det.

Mandagen gik, og vi havde stadig ingen strøm. Tirsdag eftermiddag vendte Keith hjem fra studierne og så, at montøren fra elektricitetsselskabet endnu ikke var dukket op. Vi talte om, hvilke muligheder vi havde, og til sidst sagde Keith: »Jeg føler, at vi skal bede.«

Vi bad ydmygt om hjælp. Da vi var færdige, gav Keith mig et kram og sagde: »Det skal nok gå alt sammen. Strømmen kommer tilbage i aften.«

Jeg var stadig mistroisk, men stolede på hans tro. Da klokken blev kvart i fem, begyndte jeg at tvivle. Efter en stille bøn følte jeg igen en fredfyldt forvisning. Klokken fem minutter i fem kom montørerne for at tænde for strømmen igen.

Oplevelser som denne styrkede min tro og gav mig vished om, at jeg ikke var alene. I de måneder, vi boede i Tunesien, satte jeg ofte min lid til bønnens kraft. Jeg takker vor himmelske Fader for hans omsorg og kærlighed, og jeg takker også for den trosfremmende oplevelse, vores familie havde i Tunesien – en oplevelse, som stadig giver os styrke i dag. ■

Trisa Martin er medlem af Bountiful 30. Ward i Bountiful Østre Stav i Utah.

Da jeg kom hjem, fandt jeg ud af, at vi ikke havde nogen strøm. En tynd blå konvolut var blevet skubbet ind under døren, og indeni lå der et brev, skrevet på fransk og arabisk.

ET TEMPEL-MOTIVERET FOLK

Det er Herren selv, der i sine åbenbaringer til os har gjort templet til det store symbol på vores tilhørsforhold til ham.

PRÆSIDENT HOWARD W. HUNTER (1907-1995)
Kirkens fjortende præsident

Det evangelium, som de sidste dages hellige forkynder for al verden, er Jesu Kristi evangelium, som blev gengivet til jorden i denne sidste uddeling, og som er til hele menneskehedens frelse. Herren har selv åbenbaret, hvad der er nødvendigt for sine børns frelse og ophøjelse. En af de nødvendige ting er, at der opføres templer, hvor man kan udføre ordinancer, som ikke kan udføres noget andet sted.

Når dette bliver forklaret til folk fra hele verden, som kommer og ser vore templer, er spørgsmålet som de oftest stiller: Hvilke ordinancer udføres der i templerne?

Som svar på det spørgsmål fortæller vi ofte først om den ordinance, som hedder dåb for de døde. Vi bemærker, at mange kristne tror, at vores evige status hos Herren afgøres, når vi dør, for sagde Kristus ikke til Nikodemus: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige«? (Joh 3:5). Og dog ved vi, at mange mennesker er døde uden at være blevet døbt, derfor vil de ifølge Kristi udtalelse til Nikodemus blive udelukket fra at komme ind i Guds rige. Det rejser spørgsmålet, er Gud retfærdig?

Svaret er, selvfølgelig er Gud retfærdig. Det er tydeligt, at Frelserens udtalelse til Nikodemus forudsætter, at dåb må blive udført for dem, der er døde uden at være blevet døbt. Sidste dages profeter har fortalt os, at dåben er en jordisk ordinance, som kun kan udføres af de levende. Hvordan kan de, som er døde, så blive døbt, hvis det kun er de levende, som kan udføre ordinancen? Det var emnet for apostlen Paulus' brev til korintherne, da han stillede dette spørgsmål:

Billedet viser profeten Joseph Smith (i midten) sandsynligvis i efteråret 1835 i færd med at hjælpe Joseph og Brigham Young (øverst) med at montere et vindue i templet i Kirtland, det første tempel i de sidste dage. Oliver Cowdery (til venstre) og Sidney Rigdon (til højre) hjalp til med forberedelserne.

MALERI: DAVID LINDSLEY

Tempelordinancer for andre udføres i to faser: Først søger vi vores slægts historie og finder frem til vore forfædre. Derefter udfører vi selve tempelordinancerne, hvorved vore forfædre tilbydes de samme muligheder, som tilbydes de levende.

»Hvad skal det ellers til for, at nogle lader sig døbe for de døde? Hvis de døde overhovedet ikke opstår, hvorfor så lade sig døbe for dem?« (1 Kor 15:29).

Hvis vi studerer den kristne historie, vil vi opdage, at de første kristne faktisk udførte dåb for de døde. Der blev udført stedfortrædende arbejde for de døde dengang, og det gør der også i dag. Ja, stedfortrædende arbejde er ikke noget nyt eller underligt hos os. Vi husker, at Frelseren selv som stedfortræder sonede for alle menneskers synder. I dag udføres der atter dåb af de levende for personer, som er døde, ligesom der også gives håndspålæggelse for Helligåndens gave for de samme afdøde personer. Men disse ordinancer for afdøde udføres udelukkende i Herrens hus.

Begavelsen er en anden af de ordinancer, som udføres i templerne. Den består af to dele: Først en række instruktioner og derefter løfter eller pagter, som den, der modtager begavelsen, indgår – løfter om at leve retfærdigt og i overensstemmelse med Jesu Kristi evangeliums krav. Begavelsen er en ordinance, som er til stor velsignelse for de hellige – både de levende og de døde. Således er det også en ordinance, som udføres af de levende på afdøde personers vegne.

Den udføres for de personer, der allerede er udført dåb for.

En anden tempelordinance er celestial vielse, hvor hustruen besegles til manden og manden til hustruen for tid og al evighed. Vi ved selvfølgelig, at borgerlige vielser ophører ved døden; men evige ægteskaber, som indgås i templet, kan vare evigt. Børn, som fødes af et ægtepar, som har indgået et evigt ægteskab, besegles automatisk til deres forældre i al evighed. Hvis børnene er født, inden hustruen blev beseglet til sin mand, findes der en beseglingsordinance i templet, som kan besegle disse børn til deres forældre for al evighed, og på den måde kan også børn ved stedfortrædere blive beseglet til forældre, som er døde.

Ved templets ordinancer besegles den evige families grundvold. Kirken har ansvar for – og myndighed til – at bevare og beskytte familien som samfundets grundvold.

Alle disse præstedømmetempelordinancer er nødvendige for vor himmelske Faders børns frelse og ophøjelse.

Lære og Pagter afsnit 137 omhandler et syn, som profeten Joseph Smith modtog i templet i Kirtland. I det syn så han sin bror Alvin, som havde forladt dette liv, og sine forældre. Han hørte Herrens røst, som forkyndte, at »alle, som er døde uden kundskab om evangeliet, men som ville have modtaget det, dersom det havde været muligt for dem at forblive på jorden, vil blive arvinger til Guds celestiale rige« (L&P 137:7).

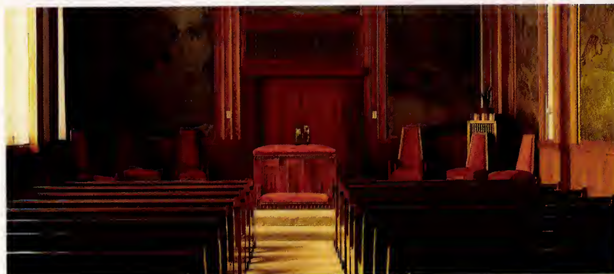
Afsnit 138 rummer en guddommelig åbenbaring til præsident Joseph F. Smith (1838-1918), som også handler om arbejdet med at forløse de døde. Præsident Smith havde tænkt meget over Herrens besøg i åndeverdenen, mens han læste i Peters Første Brev og grundede over det vers, hvori der står:

»For derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de skulle dømmes i kødet, som mennesker dømmes, men leve i Ånden, som Gud lever« (1 Pet 4:6).

Præsident Smith modtog derefter en åbenbaring. Åbenbaringen er nedskrevet i afsnit 138. Præsident Smith så, »at Herren ikke i egen person gik og belærte de ugudelige og ulydige, der havde forkastet sandheden;

men se, han ordnede sine styrker blandt de retfærdige og udpegede budbringere, som var iklædt magt og myndighed, og modtage de præstedømmetempelordinancer, som er nødvendige for vores ophøjelse. Og derefter skal vi udføre de nødvendige ordinancer for dem, som ikke havde mulighed for at antage evangeliet i dette liv. Tempelordinancer for andre udføres i to faser: Først søger vi vores slægts historie og finder frem til vore forfædre. Derefter udfører vi selve tempelordinancerne, hvorved vore forfædre tilbydes de samme muligheder, som tilbydes de levende.

Templets dåbsbassin hviler på ryggen af tolv okser, som symboliserer Israels stammer. I vore dage udføres der dåb i disse dåbsbassiner af levende på vegne af afdøde.

Tempelbegavelsen er en af de ordinancer, som udføres i templet. Den består af to dele: Først en række instruktioner og derefter løfter eller pagter, som den, der modtager begavelsen, indgår – løfter om at leve retfærdigt og i overensstemmelse med Jesu Kristi evangeliums krav.

pålagde dem det hverv at gå ud og bringe evangeliets lys til dem, der var i mørke, ja, til alle menneskers ånder. Og således blev evangeliet forkyndt for de døde« (L&P 138:29-30).

Vi, der lever på denne side af sløret, har bestemt et stort arbejde at udføre. For i lyset af de ovennævnte kendsgerninger om tempelordinancerne ser vi, at opførelsen af templer har stor betydning for os selv og hele menneskeheden, og vores ansvar står ganske klart. Vi skal

Desuden venter de døde længselsfuldt på, at de sidste dages hellige skal finde deres navne og derefter tage til templet for at udføre ordinancer for dem, så de kan blive befriet fra deres fængsel i åndeverdenen.

Hvilken herlig velsignelse er det ikke at have mulighed for at kunne tage til templet og modtage vore egne velsignelser. Og efter vi har modtaget vore egne velsignelser i templet, hvilket herligt privilegium er det da ikke at udføre ordinancer for dem, der er gået forud for os. Den side af tempeltjenesten er en uselvisk indsats. Og dog kommer velsignelsen tilbage til os, hver gang vi udfører tempelordinancer for andre mennesker. Det bør derfor ikke komme bag på os, at Herren ønsker, at hans folk skal være et tempelmotiveret folk.

Det store symbol på vores medlemskab

Det er Herren selv, der i sine åbenbaringer til os har gjort templet til det store symbol for Kirkens medlemmer. Tænk på de holdninger og den retfærdige adfærd, som Herren henledte vores opmærksomhed på med det råd, han gav de hellige i Kirtland gennem profeten Joseph Smith, mens de forberedte sig på at bygge et tempel. Det råd gælder stadig:

»Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus« (L&P 88:119). Afspejler disse holdninger og denne adfærd virkelig det, som vi alle ønsker og søger at være?

Vi har ingen optegnelser om, at der blev bygget templer i den gamle eller den nye verden i den lange periode med frafald, før Jesu Kristi evangelium blev gengivet i disse sidste dage. Præstedømmet, der er påkrævet ved tempelordinancer, eksisterede ikke på jorden. Efter at evangeliet var blevet gengivet ved den profet, som Herren lod fremstå med netop dette formål, og efter at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var blevet oprettet, blev der igen opført templer efter guddommelig befaling.

Ældste Bruce R. McConkie [1915-1985] fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»Den inspirerede opførelse og rette anvendelse af templer er et af de store tegn på guddommeligheden af Herrens værk ... Hvor der er templer, hvor åbenbaringens ånd hviler på dem, der virker deri, der findes Herrens folk. Hvor disse ikke er, findes Kirken og riget og himlens sandhed ikke« (*Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 781).

Lad os se på nogle af de løfter, som er forbundet med templet, og som Herren har givet os. Tænk på den livsstil, vi må følge for at nyde godt af disse løfter:

»Og om mit folk bygger mig et hus i Herrens navn og ikke lader noget urent komme derind, så det ikke bliver besmittet, skal min herlighed hvile over det.

Ja, og jeg vil være nærværende der; thi jeg vil komme ind i det, og alle de rene af hjertet, som kommer derind, skal se Gud.

Men dersom det bliver besmittet, vil jeg ikke komme ind i det, og min herlighed skal ikke være der; thi jeg vil ikke gå ind i vanhellige templer.

Og nu, se! Om Zion gør dette, skal det gå hende vel, hun skal brede sig og blive meget herlig, stor og frygtet.

Og jordens nationer skal ære hende og sige: Zion er sandelig vor Guds stad, og Zion kan sandelig ikke falde, ej heller flyttes fra sit sted; thi Gud er der, og Herrens hånd er der,

og han har svoret, ved sin magts kraft at være hendes frelse og hendes høje tårn.

Derfor, sandelig, så siger Herren: Lad Zion fryde sig, thi dette er Zion: DE RENE AF HJERTET. Lad derfor Zion glæde sig, medens alle de ugudelige sørger« (L&P 97:15-21).

Hvilke løfter til os som et folk! Hvilket symbol for os – enkeltvis, som familier og som et folk – at være kendt af Herren som de rene af hjertet!

Tænk på den ophøjede undervisning i den storslåede indvielsesbøn til templet i Kirtland, en bøn, som profeten

Joseph Smith fortalte, at han havde modtaget ved åbenbaring. Det er en bøn, som bliver ved med at velsigne os enkeltvis, som familier og som et folk takket være præstedømmets magt, som Herren har givet os ret til at bruge i hans hellige templer.

»Og nu, hellige Fader,« bønfaldt profeten Joseph Smith, »beder vi dig at stå os, dit folk, bi med din nåde ... at vi kan blive fundet værdige for dit åsyn og få de løfter opfyldt, som du har givet os, dit folk, i de os givne åbenbaringer,

så din herlighed må hvile over dit folk ...

Og vi beder dig, hellige Fader, at dine tjenere må gå ud af dette [hus], iklædt din kraft, og at dit navn må findes på dem og din herlighed omgive dem og dine engle have befaling til at våge over dem;

og de fra dette sted må bringe overmåde store og herlige budskaber om sandheden til jordens yderste ender, at de må vide, dette er dit værk, og du har udstrakt din hånd for at opfylde det, som du har talt ved profeternes mund i de sidste dage ...

Vi beder dig, at du vil oprette andre stave for Zion ... så dit folks indsamling må skride frem med stor kraft og majestæt, og dit værk snart fuldbyrdes i retfærdighed ...

Og måtte alle Israels spredte rester, der er blevet fordrevet til jordens ender, komme til kundskab om sandheden og tro på Messias og blive befriet for undertrykkelse og glæde sig for dig ...

Ihukom hele din kirke, o Herre, med alle dens familier og deres nærmeste pårørende, alle syge og lidende, alle fattige og ydmyge på jorden, og lad dit rige, som du oprettede uden hænder, blive til et stort bjerg og opfylde hele jorden ...

at vi, når basunen gjalder for de døde, må optages i skyen og møde dig for altid at være hos Herren« (L&P 109:10-12, 22-23, 59, 67, 72, 75).

Har der nogensinde været et folk med så gribende og vidunderlige løfter? Det er ikke underligt, at Herren ønsker, at hans disciple følger hans eksempel og retter blikket mod hans templer. Ikke underligt, at han har sagt, at i hans hellige hus »skal [jeg] åbenbare mig i miskundhed til mit folk« (L&P 110:7).

Hele vores indsats med at forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige og forløse de døde fører til det hellige tempel. Det er derfor, at tempelordinancerne er af så afgørende betydning. Vi kan ikke vende tilbage til Guds nærvær uden dem.

Herren ønsker virkelig, at hans folk er et tempelmotiveret folk. Det ville opfylde mit hjertes højeste ønske, hvis hvert eneste medlem af Kirken var værdig til at komme i templet. Jeg vil håbe at hvert eneste voksent medlem ville være værdig til – samt havde – en gyldig tempelanbefaling, også selvom afstanden til et tempel ikke muliggør en omgående eller hyppig brug af den.

Lad os være et tempelbesøgende og

Lad os være et tempelbesøgende og tempelelskende folk. Lad os haste til templet, så ofte som tid og midler og personlige forhold tillader. Lad os ikke blot komme for vore afdøde slægtninge, men lad os også komme for at nyde de personlige velsignelser ved at tilbede i templet, for at føle den hellighed og tryghed, vi kan nyde inden for disse hellige og indviede mure.

TIL VENSTRE: FOTO AF TEMPLET I HONG KONG: CRAIG DIMOND; TIL HØJRE: MODELFOTO: JERRY GARNS.

Lad os fortælle vores børn om de åndelige oplevelser, som vi har i templet. Og lad os oprigtigt og naturligt forklare dem om det, som det er passende at fortælle om omkring formålene med Herrens hus. Hav et billede af templet hængende i jeres hjem, så jeres børn kan se det.

tempelelskende folk. Lad os haste til templet, så ofte som tid og midler og personlige forhold tillader. Lad os ikke blot komme for vore afdøde slægtninge, men lad os også komme for at nyde de personlige velsignelser ved at tilbede i templet, for at føle den hellighed og tryghed, vi kan nyde inden for disse hellige og indviede mure. Templet er et sted, hvor der hersker skønhed, hvor der gives åbenbaringer, hvor der hersker fred. Det er Herrens hus. Det er helliget Herren. Det bør være helligt for os.

Lad os fortælle vores børn om de åndelige oplevelser, som vi har i templet. Og lad os oprigtigt og naturligt forklare dem om det, som det er passende at fortælle om formålene med Herrens hus. Hav et billede af templet hængende i jeres hjem, så jeres børn kan se det. Lær dem om formålet med Herrens hus. Lad dem allerede fra deres tidligste barndom planlægge at tage dertil og forblive værdige til at modtage den velsignelse.

Det er Herren velbehageligt, når vore unge værdigt tager til templet og udfører stedfortrædende dåb for dem, der ikke havde mulighed for at blive døbt i levende live. Det er Herren velbehageligt, når vi værdigt tager til templet for selv at indgå vore egne pagter med ham og blive beseglet som ægtepar og som familie. Og det er Herren velbehageligt, når vi værdigt tager til templet for at udføre disse samme frelsende ordinancer for dem, der er døde, hvoraf mange ivrigt venter på, at disse ordinancer bliver udført på deres vegne.

Men for at templet virkelig kan være et symbol for os, må vi inderligt ønske, at det skal blive det. Vi må leve værdigt til at træde ind i templet. Vi må holde vor Herres befalinger. Hvis vi kan indrette vores liv efter Mesteren og gøre hans lærdomme og eksempel til det højeste forbillede for vores liv, får vi ikke svært ved at være værdige til at komme i templet, til at være stabile og loyale i alle livets facetter, for vi har valgt en entydig, hellig standard for opførsel og tro. Om vi er hjemme eller på arbejdsmarkedet, går i skole eller for længst har forladt skolen, handler fuldstændig alene eller i fællesskab med mange andre mennesker, ligger vores kurs fast, og vore standarder er åbenlyse.

Evnen til at stå fast ved sine principper, til at leve retskaffent og med tro i henhold til sin overbevisning – det er det afgørende. Denne forpligtelse over for sande principper – i vores personlige liv, i vores hjem, i familien og alle steder, hvor vi møder og påvirker andre – det er den forpligtelse, som Gud til syvende og sidst kræver af os. Det kræver udholdenhed – en evig dybfølt og højt værdsat forpligtelse med hele vores sjæl over for de principper i Guds befalinger, som vi ved er sande. Hvis vi er oprigtige og trofaste over for Herrens principper, er vi altid værdige til at komme til templet, og Herren og hans hellige templer bliver de store symboler på vores tilhørsforhold til ham. ■

De oprindelige artikler findes i Stjernen, *nov. 1994, s. 3-6; maj 1995, s. 3-7.*

MODELFOTO: WELDEN C. ANDERSEN

Brev fra Det Første Præsidentskab

Det Første Præsidentskab har sendt følgende brev, dateret den 11. marts 2003, til præstedømmeledere. Brevet skulle læses op ved nadvermødet.

»Vi er taknemmelige for den lettere adgang til templer over hele verden og opfordrer voksne medlemmer til at have en gyldig tempelanbefaling og til at besøge templet oftere. Hvor der er tid til det, og forholdene tillader det, opfordres medlemmerne til at erstatte nogle fritidsaktiviteter med tempeltjeneste.

Millioner af vore forfædre har levet på jorden uden at modtage velsignelserne ved tempelordinancer. Vi opfordrer især nyere medlemmer og Kirkens ungdom, der er 12 år og ældre, til at leve værdigt, så de kan hjælpe til i dette store værk ved at virke som stedfortrædere ved dåb og bekræftelser.

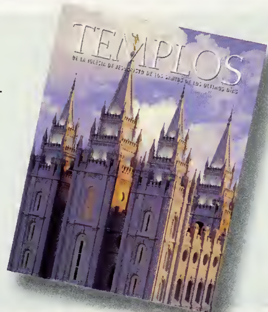
Vi beder lokale præstedømmeledere om at opfordre tempelværdige medlemmer til at overveje, hvordan de oftere kan besøge templerne i dagtimerne. Hjemmelærere og besøgslærerinder kan eventuelt arrangere transport for dem, der behøver det, især i dagtimerne.

Alle de ordinancer, som foregår i Herrens hus, bliver et udtryk for vores tro på den fundamentale og grundlæggende lærdom, at menneskets sjæl er udødelig. Herren vil velsigne os, når vi mangedobler vores indsats og vores trofasthed ved at besøge templet.« ■

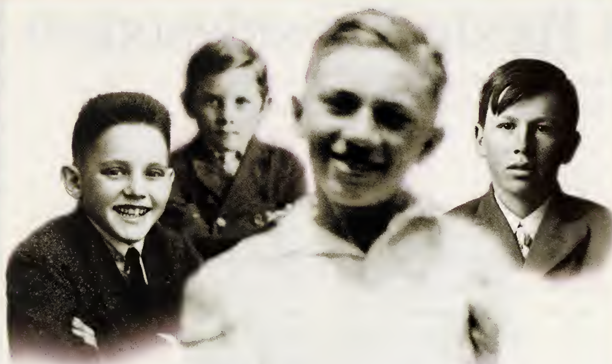
Fra Distributionscenteret

Vidste du, at *Templer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige* (katalognummer 35863 110) er udkommet på mange sprog? Dette hæfte rummer nyttige oplysninger om templer og deres betydning for Kirkens medlemmer. Det kan gøre det lettere for forældre at forklare deres børn om templet og lettere for medlemmer, som planlægger deres første tempelbesøg, at forberede sig på de hellige pagter og ordinancer. Du kan få oplysninger om bestilling og pris ved at kontakte dit lokale distributionscenter eller dine wards- eller grensledere.

MODELFOTO AF ÆGTEPAR: STEVE BUNDERSON; FOTO AF TEMPLET I ORLANDO I FLORIDA. MARK A. PHILBRICK

Vidste du det?

Sidste dages profeters dåb

Vidste du, at præsident Gordon B. Hinckley var den første af den genoprettede kirkes præsidenter, som blev døbt i et dåbsbassin i en kirkebygning. Det er sandt. Han blev døbt den 28. april 1919 i Første Ward i Salt Lake Liberty Stav. Her følger nogle interessante oplysninger om de øvrige 14 kirkepræsidenters dåb.

Præsident	Dåbsdato	Dåbssted
Joseph Smith	15. maj 1829	Susquehannafloden i nærheden af Harmony i Pennsylvania
Brigham Young	14. april 1832	En mølledam i nærheden af Mendon i New York
John Taylor	9. maj 1836	En bæk i nærheden af Toronto i Ontario i Canada
Wilford Woodruff	31. december 1833	En iskold bæk i nærheden af Richland i New York
Lorenzo Snow	19. juni 1836	Chagrin River i Kirtland i Ohio
Joseph F. Smith	21. maj 1852	City Creek i Salt Lake City i Utah
Heber J. Grant	2. juni 1864	En vognkasse i Salt Lake City i Utah
George Albert Smith	6. juni 1878	City Creek i Salt Lake City i Utah
David O. McKay	8. september 1881	Spring Creek i nærheden af Huntsville i Utah
Joseph Fielding Smith	19. juli 1884	Sandsynligvis i City Creek i Salt Lake City i Utah
Harold B. Lee	9. juni 1907	Bybee Pond i nærheden af Clifton i Idaho
Spencer W. Kimball	28. marts 1903	En tønde til skoldning af svin i Thatcher i Arizona. Han blev senere døbt i Union Canal i Thatcher i Arizona, da man var usikker på, om tøndedåben kunne godtages.
Ezra Taft Benson	4. august 1907	Logan River Canal i Whitney i Idaho
Howard W. Hunter	4. april 1920	Et svømmebassin i Boise i Idaho

Det skete i marts

Følgende betydningsfulde begivenheder har fundet sted i Kirkens historie i marts måned.

26. marts 1830: Mormons Bog udkom, efter at E.B. Grandin var blevet færdig med at trykke de første eksemplarer i Palmyra i New York.

17. marts 1842: Profeten Joseph Smith organiserede Hjælpeforeningen i Nauvoo i Illinois.

Forslag til ledere

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »I kan være ledere. Som medlemmer af denne kirke skal I være ledere inden for de mærkesager, som denne kirke står for. Lad jer ikke kue af frygt ... Frygt kommer ikke fra Gud, men fra den onde. Al sandheds fjende ønsker at få jer til at tøve med at gøre en indsats. Skub den frygt til side og vær tapre i sandhedens og retfærdighedens og troens sag« (»Den levende profets ord«, *Stjernen,* juni 1998, s. 26).

FOTO AF HOWARD W. HUNTER, SPENCER W. KIMBALL, GORDON B. HINCKLEY OG EZRA TAFT BENSON SOM DRENGE, BRAGT MED TILLADELSE FRA KIRKENS ARKIVER; FOTO AF KOPI AF TRYKPRESSEN I GRANDIN-BYGNINGEN; *HJÆLPEFORENINGENS ORGANISERING:* DALE KILBOURN

***Kom til Herrens hus:* Grant Romney Clawson**

»Herrens tempelbjerg står urokkeligt højt over bjergene, knejsende over højene. Folkene skal strømme dertil, talrige folkeslag skal drage af sted og sige: ›Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus‹« (Mika 4:1-2).

»Alle de ordinancer, som foregår i Herrens hus, bliver et udtryk for vores tro på den fundamentale og grundlæggende lærdom, at menneskets sjæl er udødelig. Herren vil velsigne os, når vi mangedobler vores indsats og vores trofasthed ved at besøge templet.« Se »Brev fra Det Første Præsidentskab«, s. 47; se også præsident Howard W. Hunter, »Et tempelmotiveret folk«, s. 40.

DANISH
4 02249 83110 8